

CURIERUL

MISSIONAR

„Cât de frumoase sunt picioarele celor ce binevestesc pace, celor ce binevestesc cele bune“.

Anul X.

București 1930.

No. 9 și 10.

C. H. Watson
Președintele Conferinței
Generale

W. H. Branson
Vice-președinte

I. H. Evans
Vice-președinte

O. Montgomery
Vice-președinte

Solia și lucrarea noastră.

Predică ținută de fr. Watson la Conferința Generală.

Textul de care ne vom ocupa în această dimineață este primul verset din capitolul al treilea lui Maleahi: „Iată, voi trimite pe solul Meu; el va pregăti calea înaintea Mea. Și deodată va intra în Templul Său Domnul pe care-L căutați: Solul legământului, pe care-L doriți; iată că vine, — zice Domnul oștirilor“.

După cum este bine cunoscut, acest text se referă în primul rând la Ioan Botezătorul. El descrie lucrarea cea însemnată pe care avea să o facă Ioan. El arată misiunea, pe care o primise de sus. El ne ajută să putem prețui adevărata importanță atât a solului, cât și a soliei. Cu privire la aplicarea acestei profeții nu există nici o îndoială, căci la Matei 11, 7—10 cetim mărturia Domnului Isus, despre anatemergătorul Său.

Să medităm asupra caracteristicii lucrării lui Ioan Botezătorul. El a fost un bărbat însemnat. El a trăit într'un mod deosebit. El avea de făcut o lucrare deosebită. Și, iubii mei, privind deci acest raport despre el, putem vedea că Ioan Botezătorul s'a predat acestei lucrări într'un asemenea chip, încât vieța lui a rămas ca o vieță deosebită în mijlocul oamenilor. El a făcut lucrarea sa în pustiu, și totuși lucrarea sa a fost făcută între toți. Lucrarea sa era însoțită de o putere minunată, care aduse pe oamenii din orașe și de țărâni până'n pustiu. El era un bărbat deosebit în îmbrăcăminte, cât și în felul de vieță. Dar nu aceste lucruri erau ceace atrăgeau mulțimile spre pustie, ca să audă predica lui. Lui îi fusese încredințată o lucrare cu mult mai importantă, decât fusese încredințată vreunui alt profet; și însuși Isus, făcând o clasificare în valoarea lucrării, săvârșită de oameni în numele Său, spune că printre profeții nu se născuse nici unul mai mare decât Ioan Botezătorul. Deci atenția ne este îndreptată către o vieță, amintită de Domnul Isus prin cuvinte frumoase.

O ANALOGIE IZBITOARE.

Dar scopul meu, menționând toate acestea în legătură cu textul luat în această dimineață, este tocmai spre a vă reaminti faptul, că Ioan, în vieța sa, cât și în solia sa, era asemenea vieții, soliei, și lucrării poporului advent, căci acest text din Scriptură se referă nu numai la Ioan Botezătorul, ci și la această Biserică, această Denominațiune, acest popor din această generație, cât și la lucrarea care ne este dată nouă spre a o săvârși. De sigur că nu veți putea ceți vreun cuvânt mai mult decât v'am cetit eu din acest verset, și să mărginiți referirea voastră doar la Ioan Botezătorul, căci cetind mai departe, Cuvântul spune: „Cine va putea să sufere însă ziua venirii Lui? Cine va rămâne în picioare când Se va arăta El?“

Astfel, aceste două versete ne duc dela lucrarea lui Ioan Botezătorul la un alt sol al lui Dumnezeu și la solia lui Dumnezeu care va pregăti calea revenirii celei de a doua oară a Domnului. Și în felul acesta am cetit cuvinte pe cari Dumnezeu, prin profetul Său, le adresează fiecărui Adventist de Ziua Șaptea din lumea întreagă. Și când această solie ne spune să privim la sol, noi nu trebuie să ne îndreptăm atenția doar spre trecut, ci trebuie să privim chiar

la prezent, și să facem o referire personală, către Dumnezeu, prin gura profetului, se adresează nouă.

Studiind vieța și lucrarea lui Ioan Botezătorul, care lucru v'a izbit mai mult decât orice? Nu a fost acesta, — că în toată vieța sa, în întreaga pregătire deosebită a acestei vieți pentru lucrarea ce fusese chemat să o îndeplinească, în însăși întreaga lucrare pe care el o săvârși în împlinirea chemării lui, vieța sa a fost plină de un zel fierbinte, și că în vieța nu s'a depărtat câtuș de puțin dela țintă, dela adevărata chemare a sa? Eu nu pot face nici cea mai mică deosebire între spiritul lui Ioan Botezătorul, despre care se vorbește în această profeție, și spiritul solului care trebuie să pregătească calea Domnului în vederea celei de a doua veniri a Lui. Voi puteți? Ori este înțelepțește să presupunem că acelaș fel de spirit va mișca pe solul dintr'o vreme într'un fel și după anumite principii, și apoi să miște pe solul din altă vreme într'un alt chip, și după alte principii? Nu este logic a cugeta în felul acesta, și eu nu dau sfatul a privi Cuvântul lui Dumnezeu dintr'un punct de vedere nelogic. Sunt deplin convins că acelaș Spirit care a mișcat pe Ioan și l-a susținut în împlinirea chemării sale, este acelaș Spirit care astăzi cheamă și mișcă pe poporul advent, indemnându-l a fi credincios chemării sale.

Ținta lui Dumnezeu a fost ca vieța lui Ioan Botezătorul, dela început și până la urmă, să fie o vieță condusă în totul prin Spiritul Sfânt. Ascultați aceste cuvinte; iată pe un om al lui Dumnezeu vorbind în mod profetic, încă depe timpul când Ioan nu era decât un mic copilăș în brațele mamei lui, despre lucrarea pe care Ioan Botezătorul o va face. El zice: „Binecuvântat este Domnul, Dumnezeuul lui Izrail, pentru că a cercetat și a răscumpărat pe poporul Său“. Luca 1, 68 ș. m. d.

Acesta era zelul arzător al aceluia care avea să împlinească profeția pe care v'am cetit-o în această dimineață, și care are puterea de a mișca inima credinciosului în Dumnezeu; și pot să vă spun astăzi, că însăși existența noastră în această lume trebuie să miște în acest moment inima fiecărui ins, care cunoaște pe Dumnezeu. Lucrul pe care-l credem este ceva absolut sigur și real, căci Dumnezeu nu ne-a condus pe căi închipuite. El a așezat piciorul nostru pe calea adevărului, a adevărului viu, călăuzindu-ne prin Spiritul Sfânt, și pe această cale a vieții și a adevărului noi pășim înainte spre o țintă absolut sigură. Astfel noi cetim aci, că Dumnezeu a cercetat și a făcut răscumpărare poporului Său. „Și ne-a ridicat corn de mântuire, în casa lui David, robul Său. Precum a grăit prin gura sfinților Săi prooroci din vechime, ca să ne mântuească de dușmanii noștri și din mâna tuturor celor ce ne urăsc pe noi, și să-Și facă milă cu părinții noștri, aducându-Și aminte de legământul Său cel sfânt: de jurământul pe care l-a jurat către Abraam, părintele nostru, să ne dăruească nouă ca, izbăviți din mâna vrăjmașilor, să slujim fără frică înaintea feței Sale, întru sfințenie și întru dreptate, în toate zilele vieții noastre.

Aceasta este în trăsături generale lucrarea, pe care o avea de făcut Ioan Botezătorul. Dacă mi-aș lua oricât de mult timp în alegerea cuvintelor pentru descrierea lucrării noastre, nu aș putea prezenta

un alt tablou. Căci care este alta menirea noastră ca popor în lume, decât de a face această lucrare? O fraților, vreau să vă spun că lucrarea pe care Dumnezeu o săvârșește prin noi este de a aduce în inimile oamenilor, cari au lipsă de puterea mântuirii Sale, razele minunate ale strălucirii Lui. Aceasta este ceea ce avem noi de făcut. Și vă spun, că din moment ce Dumnezeu Se apropie de oameni prin lucrarea noastră și în puterea soliei noastre, El va fi cu poporul Său pe veci. Și atunci nu se va mai întâmpla vreo rătăcire prin pustie, și nici nu vor mai fi ani în experiența poporului lui Dumnezeu, cari să fi fost pierduți fără rost, ci totdeauna să privim în fața Lui, nepărăsindu-L niciodată. Aceasta este făgăduința, și valoarea ei nemăsurată îmi umple sufletul, privindu-vă în această dimineață.

„INTOCMIND DOMNULUI UN POPOR PREGĂTIT“.

Acum priviți asupra versetului 17 al capitoului întâiu din Luca, și acolo veți găsi cuvintele îngerului, descriind în mod profetic lucrarea lui Ioan Botezătorul: „El va merge înaintea Domnului, cu Duhul și cu puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinților spre copii, și pe cei răsvăriți la înțelepciunea drepților, întocmind Domnului un popor pregătit“.

Fraților și surorilor, aș dori să ne însușim în totul aceste cuvinte în viața noastră de toate zilele, astfel ca niciodată privirea să nu ne fie înnoată, sau ținta ascunsă. Noi nu ne găsim în această lucrare pentru simplul scop de a strănge în jurul acesteia mișcări un număr cât mai mare de persoane — nu, nicidecum; scopul lui Dumnezeu prin noi, pentru noi, în noi, este de a întocmi un popor, pregătit pentru Domnul. Și orice mijloc pe care l-am folosit vreodată, orice mijloc pe care Dumnezeu ni l-a pus la îndemână, trebuie să fie folosit continuu în mod credincios și numai în acest scop, — spre a întocmi un popor, pregătit pentru Domnul. Toate rapoartele noastre, tot ceea ce facem sau spunem, toată umblarea noastră trebuie să fie absolut numai în cadrul acestui scop, pus înaintea noastră de îngeri, — ca prin Spiritul lui Dumnezeu să se întocmească un popor, pregătit pentru Domnul; nu numai de a aduce pe oameni în Comunitate, dar spre a arăta, că fiecare din noi trăind și lucrând în această Comunitate, facem ca aceasta să fie un loc, în care acei ce vin în ea să se găsească în siguranță, toată truda și munca Comunității fiind pentru întocmirea unui popor, care să fie pregătit în vederea venirii Domnului.

Trebuie să mă întorc la unele cuvinte, pe cari le-am amintit mai înainte și prin cari puteți vedea lămurit, că același spirit, care a mișcat pe Ioan în lucrarea sa, este spiritul făgăduit a mișca lucrarea noastră; ceea ce eră principal și caracteristic în lucrarea lui Ioan, trebuie să fie principal și caracteristic și în viața noastră. Eu nu găsesc un alt fel de a interpreta voia lui Dumnezeu, exprimată în aceste cuvinte ale Scripturii. Eu trebuie să cred, că acel spirit care a susținut pe Ioan din primele clipe ale vieții sale până în momentul încheierii acestei vieți, — acel spirit care l-a susținut în tot cursul vieții sale în lucrarea pe care Dumnezeu i-o încredințase să o facă, ne va susține și pe noi; și dorința Lui este de a ne susține prin puterea Sa cea mare, de a ne ține credincioși în vederea aceluiaș scop.

UN MARE ZEL.

Ceea ce stăpâniă în totul viața lui Ioan eră spiritul unui mare zel, dovedit dela început și până la

sfârșit. Il găsim în pustie, unde propovăduia acelaș lucru; zilnic el predică cu o și mai mare putere acelaș lucru. Il găsim la botezul Mântuitorului și singurul lucrul, urmărit de el, este de a arăta cu degetul spre Mântuitorul, de a spune oamenilor: „Iată Mielul lui Dumnezeu!“ Il găsim în închisoare, unde avea să-și încheie viața, și vedem că ceea ce munciă sufletul său eră să știe, dacă lucrul pe care îl predicase, fusese adevăr. Deaceia trimise pe ucenicii săi la Isus, să-L întrebe: „Tu ești cel ce trebuie să vie, sau să așteptăm pe un altul?“ O, iubiiții mei, inima îmi este adânc mișcată, cugetând la faptul că Isus nu a trimis lui Ioan un răspuns lung și argumentat, ci spuse foarte simplu ucenicilor lui: „Duceți-vă și spuneți lui Ioan ce văd ochii voștri“.

Isus știa că ceea ce va mulțumi incheiung pe Ioan, eră să știe, că lucrarea Lui eră în armonie cu afirmațiile făcute de el prin inspirația lui Dumnezeu.

O LUCRARE SCURTA.

Și acum vă întreb: Este vreo deosebire între lucrarea lui și viața, lucrarea, și solia noastră? Vă spun fraților, că am ajuns cu lucrarea la un timp, când putem spune cu siguranță, că Dumnezeu va face o lucrare scurtă pe pământ și că o va termina. Este timpul, când numai trebuie să punem întrebări cu privire la lucrarea pe care El o face prin noi. Numai este timpul, ca să mai îngăduim îndoelii să intre în inimile noastre. O nu; priviți calea pe care am umblat, până am ajuns aci, cât și faptele minunate pe cari Dumnezeu le-a făcut pentru acest popor, și atunci încurajați-vă, precum a făcut și Ioan, când Domnul i-a trimis acel răspuns în închisoare; și readucând în mintea voastră aceste lucruri, priviți încă odată calea, încurajați-vă, fraților, și fiți siguri că lucrarea, pe care ne-a dat-o Dumnezeu să o facem, este cerută de timpul nostru.

În timp ce importanța lucrării lui Ioan eră deosebit de mare pentru generațiunea de atunci, totuș comparând acea lucrare cu însemnătatea lucrării pe care o facem astăzi, ea nu se poate asemăna cu aceasta. Niciodată de când au vorbit oamenii pentru Dumnezeu, niciodată de când au fost folosiți oamenii de Dumnezeu, ei nu au avut o lucrare așa de importantă, așa de vastă, așa de întinsă de făcut, cum o avem noi. Și doresc să vă întreb, iubiiții mei, dacă n'ar trebui ca, punând în comparație importanța lucrării lui Ioan cu aceea a lucrării încredințate nouă, zelul să fie în directă proporție? Poate să rămână zelul nostru în urma zelului aceluia bărbat, care atât în pustie, cât și în închisoare, s'a gândit numai la lucrarea sa? Nu, nicidecum!

Fraților și surorilor, Dumnezeu așteaptă să desvoltăm un zel în îndeplinirea datoriei noastre, cum n'a mai fost cunoscut în trecut. Vom face noi ca Dumnezeu să nu-și ajungă această țintă? Il vom dezamăgi în așteptările Lui? Sau ne vom ridică având siguranță în faptul, că Dumnezeu ne-a dat nouă această lucrare spre a o săvârși, și că El conduce pe acest popor la mărire, dând deci pe față un mare zel în servirea Lui? Vă reamintesc din nou iubiiții mei, cuvintele pe cari le-a rostit în rugăciune fr. Farnsworth, când s'a rugat: „O Doamne, redesteaptă în noi spiritul celor dinaintea noastră! Redesteaptă în noi evlavia pionierilor!“

Am intrat în această servire către Dumnezeu cu mulți ani înainte, în zilele pionierilor, dar și eu mă rog, ca și fr. Farnsworth, ca Dumnezeu să redestepte în inimi spiritul și evlavia pionierilor; căci privind înapoi, văd că nimic nu putea să-i scutească pe aceia de împlinirea îndatoririlor sarcinei dată lor de Dumnezeu. Lipsa de bani? Aceasta nu a

fost o piedică. Ei nu au avut bani, când au început să vestească această solie în lume. Lipsă de curaj? Nu, iubiții mei, ei au avut un curaj născut din siguranța acestui cuvânt plin de adevăr, lucru care i-a făcut în stare să vestească cu putere celor necredincioși solia încredințată lor, o solie care trebuia dusă la fiecare neam, seminție, limbă și popor. Și inima mea este plină de un adânc respect față de acești bărbați, când mă gândesc, că atunci, când au început să vestească solia, ei au văzut foarte puține dovezi ale faptelor pe cari le predicau — vreau să zic foarte puține dovezi fizice ale adevărilor, pe cari le predicau prin credința în Cuvântul lui Dumnezeu.

Ei își îndreptau privirile către ceruri și de acolo primiau siguranța că anumite lucruri se împliniseră. Dacă ochii lor ar fi putut să vadă ceea ce vedem noi astăzi în ce privește împlinirea semnelor și a profetțiilor, cât de mult ar fi crescut credința lor și cu cât mai mare zel ar fi predicat solia? Vieța lor era plină numai de zel pentru Domnul, după cum a fost vieța tuturor bărbaților lui Dumnezeu din istoria Bibliei.

ZELUL LUI IEREMIA.

Să cugetăm puțin asupra unor părți din Cuvântul lui Dumnezeu. Să privim asupra profetiei lui Ieremia, acel bărbat despre care Dumnezeu spune, că fusese chemat încă din ziua nașterii. Când Cuvântul lui Dumnezeu veni la el, dându-i o însărcinare deosebită pentru o lucrare deosebită, vă reamintiți, că el a stat umil în fața lui Dumnezeu și a zis: „Eu nu știu să vorbesc, căci sunt un copil“. Vă reamintiți deasemenea, că Dumnezeu îi zise: „Nu zice: Sunt un copil, căci te vei duce la toți aceia, la cari te voi trimite, și vei spune tot ce-ți voi porunci“. Dumnezeu Iși întinse mâna, îi atinse gura, și acest bărbat porni deplin încredințat, că Dumnezeu, care-l trimisese, era cu el.

Urmărind istoria lucrării lui Ieremia, în nimicia noastră vorbim despre el, ca despre „profetul plângător“. Dar vai, inapoi a lacrimilor cari au curs din ochii acestui bărbat, continuu a fost o durere pentru poporul la care fusese trimis, o mare durere pentru neamul în mijlocul căruia împlinîa lucrarea lui Dumnezeu, încredințată lui.

Dacă ar fi să luăm învățătură numai din această singură carte, ne-am ridică cu inimile puternic mișcate față de starea lumii, în care noi trebuie să împlinim lucrarea lui Dumnezeu; dar iarăși, și iarăși, privind în mod ușor toate acestea, noi lăsăm ca însărcinarea care aparține lucrării noastre, să iasă din inima și din vieța noastră. Dar în acele momente, Dumnezeu să ne reîntoarcă la spiritul pionierilor, cari simțeau o mare însărcinare față de lumea căreia îi predică această solie.

ZELUL LUI EZECHIEL.

Îndreptându-ne asupra cărții lui Ezechiel, găsim acolo un frumos exemplu de zel, în lucrarea încredințată lui. Incepând dela vers. 15 din capitolul 24 găsim istoria unei minunate devoțiuni și a unui zel în lucrarea lui Dumnezeu. „Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: „Fiul omului, iată, îți voi răpi printr-o lovitură ce ți-e mai scump în ochi. Dar să nu te jalești, nici să nu plângi, și să nu-ți curgă lacrimile pentru ea. Suspină în tăcere, dar nu plânge ca la morți! Leagă-ți turbanul, puneți încălțăminte în picioare, nu-ți acoperi barba, și nu mănăcă pâinea oamenilor“.

Acți Domnul vorbiă lui Ezechiel despre lovitura care avea să vină asupra lui, lucru ce avea să-i um-

ple inima de plâns; și totuși el avea să primească lucrul acesta din mâna lui Dumnezeu, fără a da pe față vreun suspin, sau vreo tristețe a inimii. Și acum să vedem care era acea lovitură. Versetul următor ne spune: „Vorbisem poporului dimineața, și seara mi-a murit nevasta. A doua zi dimineața, am făcut cum mi se poruncise“.

Niciodată nu am cetit un exemplu mai credincios de zeloasă devoțiune față de lucrarea lui Dumnezeu, decât acesta dat nouă prin Ezechiel. Solia sa, lucru scump ochilor săi, după cum ne este spus de însuși Domnul, i-a fost luată printr-o lovitură în timpul nopții; și Dumnezeu, înainte de a fi venit această lovitură, îi poruncise ca s'o primească fără a da pe față înaintea poporului vreun suspin. Toată durerea sufletului său avea să fie revărsată numai în tăcerea nopții și în taina inimii sale. Căci dimineața el stătu din nou înaintea poporului, predicând cu un zel înmulțit prin tristețea sufletului său. A avut lucrul acesta vreun efect asupra poporului? Timp de ani îndelungați el predicase acestui popor cu multă putere, și fără îndoială ei îl ascultaseră cu plăcere. El le predicase prin cuvinte pline de tărie, dar, iubiții mei, asupra lor n'a făcut nici o impresie.

Trec acum înapoi și cetesc vers. 18 și 19: „Vorbisem poporului dimineața și seara mi-a murit nevasta. A doua zi dimineața, am făcut cum mi se poruncise. Poporul mi-a zis: „Nu vrei să ne lămurești ce înseamnă pentru noi ceea ce faci?“

Vă spun, iubiții mei, că în această lume învechită sunt oameni absolut nepăsători față de solia noastră, dar cari nu ar rămâne nepăsători, dacă noi am vesti această solie cu mai mult zel. Dacă cuprinși de un mare zel, care ne-ar separa cu totul de eul nostru, făcând pe Dumnezeu primul în lucrurile și în timpul nostru, ne-am predă cu totul acestei lucrări, atunci mulți din lume ar întreba: „Ce înseamnă pentru noi ceea ce faci?“

ZELUL LUI PAVEL.

Toate acestea ne sunt ilustrate prin vieța bărbaților și femeilor zeloase din cuprinsul Bibliei. Să trecem acum la cazul Apostolului Pavel. În drumul său spre Ierusalim, el a zis: „Și acum, iată că, împins de duhul, mă duc la Ierusalim, fără să știu ce mi se va întâmpla acolo. Numai, Duhul Sfânt mă înștiințează din cetate în cetate că mă așteaptă lanțuri și necazuri. Dar eu nu țin numai decât la vieța mea, ca și cum mi-ar fi scumpă, ci vreau numai să-mi sfârșesc cu bucurie calea și slujba, pe care am primit-o dela Domnul Isus, ca să vestesc Evanghelia harului lui Dumnezeu“. Aici, iubiții mei, găsim deasemenea o vieță pe deplin consacrată lucrării lui Dumnezeu, nesocotind vieța sa scumpă, ci numai ca lucrarea lui Dumnezeu să fie împlinită prin servirea sa.

Mai cetim: „Fiindcă stăteam de mai multe zile acolo, un prooroc, numit Agab, s'a pogorit din Iudea, și a venit la noi. A luat brăul lui Pavel, și-a legat picioarele și mâinile, și a zis: „Iată ce zice Duhul Sfânt: Așa vor lega Iudeii în Ierusalim pe omul acela al cui este brăul acesta, și-l vor da în mâinile neamurilor. Când am auzit lucrul acesta, atât noi, cât și cei de acolo am rugat pe Povel să nu se suie la Ierusalim. Atunci Pavel a răspuns: „Ce faceți de plângeți așa, și-mi rupeți inima? Eu sunt gata nu numai să fiu legat, dar chiar să și mor în Ierusalim pentru Numele Domnului Isus“.

Aici, iubiții mei, întâlnim un adevărat zel în lucrătorul, pe care Dumnezeu l-a ales să vestească pentru El, și acest zel a impresionat totdeauna inimile pe cari Dumnezeu căută să le miște. Acesta

este zelul care trebuie să-l dăm pe față în lucrarea ce o facem pentru Dumnezeu.

Ni se spune prin Spiritul Profetic că avem o lucrare serioasă și solemnă de făcut, pregătind calea pentru Domnul Isus; de aceea trebuie să fim plini de un zel adânc. Puterile noastre cari dormitează trebuie să fie deșteptate spre străduinți neobosite.

Fără acest zel profund, iubirii mei frați și surori, nu vom impresiona inimile omenești, după cum intenționează Dumnezeu să o facă prin această solie. A sosit timpul, când noi, ca popor, trebuie să ne ridicăm, fiind însuflețiți de un adevărat zel pen-

turisc în această dimineață, că eu am ajuns a fi mai bun numai datorită legăturii cu ei.

Intre cei ce iau parte în această dimineață în acest auditoriu este și o persoană, cu care am călătorit și care este un serv al lui Dumnezeu. L-am observat într'unul din cele mai grele câmpuri de pe pământ, totdeauna stând în fruntea celor ai lui, niciodată dându-se în lături dela un lucru greu sau primejdios, totdeauna mergând înainte, niciodată cerând cui să meargă a face vreo lucrare, care lui nu i-ar plăcea. Iubiții mei, am văzut pe acest bărbat la lucru, și vă spun, că am ajuns la convingerea

FOȘTII PREȘEDINȚI AI CONFERINȚEI GENERALE

Dela stânga la dreapta: John Byington, James White, J. N. Andrews, George I. Butler, Ole A. Olsen, George A. Irwin, Arthur G. Daniells, William A. Spicer.

tru lucrarea cea bună, încredințată nouă de Dumnezeu, pentru ca să înaintăm în strânsă unire ca un singur om, încheiând lucrarea în zilele noastre și pregătind drumul pentru apropiata revenire a Domnului nostru.

Eu știu prea bine, că între noi se găsesc bărbați și femei zeloase, a căror viață dă mărturie de devoțiunea întregii lor inimi față de servirea lui Dumnezeu în această mișcare a soliei. Eu am lucrat împreună cu ei; am călătorit cu ei; am avut ocazia să văd zelul puternic al vieții lor. Am văzut devoțiunea lor față de lucrarea lui Dumnezeu; și vreau să mă-

că multe suflete socotesc mai presus lucrarea lui Dumnezeu decât viața lor.

Am fost în insulele mării împreună cu fr. C. H. Parker. Am văzut zelul fierbinte a acestei vieți. Am văzut pe acest bărbat, lovit de o boală mortală, și numai puterea cea minunată a lui Dumnezeu, l-a tras înapoi depe pragul morții. Am văzut pe acest bărbat doborât de boală, dar al cărui suflet eră plin de dorință arzătoare, de a face ca acel care îi va urmă, să nu trăească sub aceleași condițiuni în cari el și-a făcut lucrarea.

Imediat ce l-a părăsit febra și și-a recăpătat for-

tele, chiar așa slab cum eră s'a sculat din pat și a început împrejmuirea casei, muncind pentru a asigura viitorului lucrător un traiu mai bun. O fraților, o iubire și un zel ca acestea impresionează orice inimă, care-l vede. Dacă un zel ca acesta ar cuprinde întreaga noastră denominațiune, iubiiții mei, vă spun, că lucrarea s'ar termina iute pe întreg pământul. Este fără de nici un folos să mergem și să spunem că Domnul vine, și anume vine curând, în timp ce nu are un popor pe pământ care să-l facă lucrarea și care să fie pătruns de un zel, care să-i facă a pune lucrarea Lui în prima linie.

LUCRAREA UNUI MISIONAR DIN FIJI.

Am cunoscut pe unii din acești credincioși și lucrători băstinași. Influența vieții aceluia despre care vreau să vorbesc a mișcat inima mea și a făcut-o mai curată și mai bună. El eră un lucrător din Fiji, luat din țara lui natală și pus în mijlocul întunecimei Noii Guinee. El a lucrat aci mai mult decât de zece ani fără ca să vadă vreun convertit drept urmare a lucrării sale, și fără ca să ceară a i se trimete vreun ajutor, pe motivul că nu ar mai putea lupta singur cu întunerecul de acolo. O fraților, oamenii albi nu au arătat mai multă credincioșie. In cele din urmă i s'a trimes unul din neamul lui, a-nume Mitiele. Deasemenea Beni Tavondi, este unul dintre eroii acestei solii.

Intr'o zi, Mitiele a mers peste munți, la sfârșitul unei săptămâni, spre a vizita pe unii dintre păgânii dintr'un ținut primejdios și întunecat; și el a zis lui Beni, la plecarea: „Eu mă voi întoarce Luni dimineața”. Insa veni ziua de Luni și Mitiele nu se întorse. Ziua următoare, văzând că tovarășul său nu venia, Beni a plecat după Mitiele și l-a găsit părăsit, fără ajutor, și în chinuri mari. Știind că vieța lui depinde numai de eforturi supra-omenești de a-l aduce înapoi la stațiunea misionară, Beni l-a luat pe umerii săi și l-a purtat acel drum lung peste munți până la stațiunea misionară.

In cele din urmă, Beni, lucrând pe lângă stațiunea misionară, a fost mușcat la picior de un șarpe veninos. El a intrat în casă, spre a folosi unele din medicamente cari fuseseră aduse în acest scop; el nu cunoscuse însă întrebuințarea acestor medicamente și în loc să le aplice acolo unde eră mușcat, el le-a înghițit și deaceia medicamentele n'au avut nici un efect asupra otrăvii. Simțind apropierea morții sale, el a zis către Mitiele, tovarășul său: „Eu voi muri în urma acestei mușcături de șarpe”.

In dezinteresarea sa el nu zisese nimic despre această întâmplare și abia acum, văzând că numai eră nici o posibilitate pentru a-și mântui vieța și simțind că se apropie moartea de el, a împărtășit și tovarășului său, că aveă să moară. Și ce credeți, că a fost ultima sa dorință? Credeți că el ar fi dorit să vadă pe iubiiții săi prieteni, cari se aflau la o distanță de sute de mile? Poate că a avut și această dorință ascunsă, însă aceea pe care a exprimat-o el a fost ca să aibă pe băstinașii din acel ținut întunecat al păgânismului lângă patul său de moarte, pentru ca să le mai poată vorbi încă odată despre Domnul Hristos. Și venind ei, el le-a zis: „Eu am predicat timp de zece ani, însă voi n'afi răspuns chemării ce vi s'a adresat. Inainte de a muri vreau să întreb pe fiecare dintre voi, dacă vrea să părăsească păgânismul și să primească pe Domnul Isus chiar acum!” Primii doi convertiți din poporul Papua sunt cei ce au răspuns la acest apel.

O fraților, vă spun că nu culoarea pielii formează deosebirea între om și om, ci toată deosebirea con-

stă în zelul inimii sale. Dumnezeu. Se poate folosi de un bărbat numai atunci, dacă este zelos în îndeplinirea datoriei sale.

ZELUL MISIONARILOR NOȘTRI.

Aici, împreună cu noi este fr. Jones. Spuneți-mi ce se găsește în vieța fratelui și surorii Jones, care li aduce în legătură cu persoane absolut străine și în scurt timp aceste persoane se interesează pentru solie? Care este cauza? Este vieța lor plină de zel, este devoțiunea cu care-și înalță ei inimile spre ținta lor. Ei au auzit ce am zis, însă dacă așa aveă timp, ca o săptămână întreagă să vă vorbesc, n'as putea exprima iubirea și respectul, care-mi umple inima pentru acești doi oameni. Dumnezeu să-i binecuvinteze! Ei au plecat la coasta cea mai sălbatecă fără vreo putere sau protecție fizică; ei au privit spre Dumnezeu, rugându-L să-și reverse binecuvântările Sale asupra salabelor lor străduințe; ei au rugat pe Domnul să le vină în ajutor, pentru ca să impresioneze mințile și inimile sălbatecilor și Dumnezeu i-a ascultat. Ce este aceasta? Este un zel profund care pare a fi inseparabil de vieța lor.

Și ce găsim în vieța bărbaților și femeilor, cum este fratele și sora Stahl, cât și a sutelor de ceilalți frați depe globul pământesc, despre cari am auzit la această adunare? Și aici întâlnim acelaș zel.

Doresc să vă asigur însă, iubiiții mei, că în timp ce un asemenea zel se află în inimile multor dintre lucrătorii noștri, Dumnezeu dorește ca acest zel să se găsească în întreaga Comunitate, nu numai în câțiva dintre lucrătorii noștri. A sosit timpul, când slujitorii Domnului trebuie să plângă între tindă și altar; a sosit timpul, când după un slujitor plângând să stea o Comunitate devotată, care se roagă și lucrează; și orice ar căuta să se furișeze în vieța noastră spre a ne despărți de o astfel de servire, trebuie să ne umple cu groază, și trebuie numaidecât lepădat. Orice ar contribui însă ca inima și vieța noastră să fie reînnoită, sau să ne dea iubirea dela început, făcându-ne în stare să fim influențați și impresionați de Spiritul Sfânt, să primim cu brațe deschise, căci aceasta va face vieța noastră biruitoare, dându-ne succes în lucrare și în vieța de toate zilele.

EFFECTUL ACESTEI CONFERINȚE.

Și acum iubiiți frați, ce aș mai putea spune? In inima mea este o arzătoare dorință de a îndemna pe fiecare bărbat, femeie și copil, care se găsește în această dimineață aci, spre a-și reconstrui și a-și devota din nou vieța. Și n'am putea noi face lucrul acesta în această dimineață? Oare această Conferință să se mărginească numai la faptul, că ne-am bucurat atât de mult de adunări, în cari am văzut strănși prieteni ai noștri de prin toate colțurile pământului, și ca apoi să ne întoarcem, și să spunem celor ai noștri cât de frumoase au fost zilele acestea? Oare numai acesta să fie scopul? O, mulți dintre noi s'au rugat cu un zel fierbinte, pe care noi nu-l putem descrie, ca această Conferință să însemne o mișcare mondială, și ca fiecare credincios să se predea cu totul lui Dumnezeu într'o asemenea credință care să-l poată ține în lucrarea încredințată nouă.

Cu toții trebuie să fim convinși, că această solie urmărește un singur lucru, și anume numai unul, întocmirea unui popor, pregătit pentru Domnul. O, fie ca Dumnezeu să ne miște prin influența Spiritului Său spre a ne consacra viețile și inimile absolut numai Lui, și spre a ne ține prin puterea soliei Lui

în vederea aceluiaș singur lucru. Ici și colo am întâlnit bărbați, cari au făcut această experiență. Am fost în multe locuri și am văzut Comunități întregi, cari se bucurau în această experiență, dar iarăș spun, am umblat destul în mijlocul poporului nostru, spre a-mi putea da seama, că inimile noastre trebuie trezite din nou în vederea acestei experiențe.

Și, iubii mei, orice mi-ar fi dat de Dumnezeu a face, în oricare parte a lucrării aș fi pus, vreau să vă spun în această dimineață, că eu îmi devotez viața absolut numai în scopul amintit. O, fraților, doresc ca exemplul meu să fie o influență bună în viața Comunităților voastre, reamintindu-vă că în această solie sunt lucruri atât de frumoase, că în Evanghelia lui Dumnezeu se găsesc lucruri atât de minunate, că în strânsa legătură cu Dumnezeu sunt lucruri atât de sublime, lucruri pe cari le-ați experimentat cu ani mai înainte; și mă simt îndemnat în inima mea să îndemn pe toți cari iau parte în această dimineață aci, ca fiecare să facă această experiență în viața sa. Nu mă simt de deplin mulțumit cu faptul că între noi se găsesc ici și colo persoane absolut devotate. Nu mă voi simți mulțumit până când nu voi vedea că Spiritul Sfânt este revărsat asupra întregii Biserici. Nu mă voi simți mulțumit, până când nu voi vedea că întreaga Biserică este consacrată și devotată lui Dumnezeu.

În viața Comunității nu este nici o siguranță, dacă această viață nu stă într-o continuă, strânsă legătură cu Dumnezeu. Vreau să spun prin aceasta că Biserica trebuie să îndemne pe fiecare îns la o absolută consacrare personală. În Sfânta Scriptură Dumnezeu ne spune ca Biserica să se ridice la locul și felul de viață, hotărît ei de El.

Și acum, iubii mei, iată că avem în mijlocul nostru frați și surori din diferite neamuri unde a ajuns solia noastră. Ei reprezintă milioane de bărbați și femei. În timpul săptămânii trecute mă simțisem foarte mic în aceste adunări, și inima mea a fost adânc mișcată de apelurile cari au venit din diferitele părți ale lumii.

APELUL FRATELUI LEE.

Am auzit pe fr. Lee, fratele nostru chinez, când ne-a vorbit dela acest amvon. Inima sa eră stăpânită de un singur lucru, și numai în vederea acestui singur lucru putea să vorbească. Vă reamintiți care a fost? — Cele 480 de milioane de Chinezi au nevoie de solia lui Dumnezeu. Vă reamintiți chemarea sa, și cred că vă aduceți aminte de lacrimile pe cari le-a vărsat în timp ce cerea ca să nu uităm marea mulțime de oameni de acolo. Vă reamintiți că el a spus, că dacă fiecare dintre voi ar fi un misionar, — vreau să zic fiecare din această adunare — și dacă ar fi trimes la poporul chinez, se va găsi pentru fiecare o mare lucrare de făcut.

Ați auzit ce a spus fr. Andross în seara trecută, despre minunatele ocazii de întindere a lucrării,

cum și despre minunatele lucruri, pe cari Dumnezeu le săvârșește în vestirea mântuirii către oamenii creați de El? Vă aduceți aminte, iubii mei, ce ni s'a spus despre Africa? Vă reamintiți deasemenea ce ni s'a spus despre toate celelalte câmpuri? O, fraților, poporul acesta, din care facem parte, nu poate face față acestei situații fără o nouă consacrare a vieții, inimii, și sufletului, în vederea însărcinării de a duce solia în toată lumea.

Dacă am ruga pe fr. G. P. Jones să vină aci, și dacă i-am da ocazia să vorbească 10 minute, știți ce v'ar spune? El vă va istorisi despre ultima sa legătură cu viața sălbatecă într'un ținut neatins încă de solia aceasta; el v'ar spune, că acolo a găsit bărbați și femei a căror inimă sunt deschise soliei. În cursul celor câteva săptămâni de când abia intrase în acel câmp el a găsit pe un șef de trib, care cu 40 de ani mai înainte fusese luat de un misionar german, spre a ajuta acestuia la traducerea Noului Testament în limba poporului de acolo; și pe când lucrau la traducere, au ajuns și la chestiunea Sabatului, și misionarul fiind nedumerit asupra acestui punct a început să discute cu tânărul băstinaș traducător. El spuse acestui tânăr că marea creștinătate ține Dumineca, dar Biblia poruncește ca să fie păzită ziua a șaptea, iar nu întâia. Aceste cuvinte au rămas în inima negrului în toți acești 40 de ani. Și când fr. Jones a venit în acele părți, acest șef îi spuse întâmplarea cu misionarul, și adăugă: „Vă rog să ne trimeteți un învățător, care să ne lămurească acest adevăr și care să ne învețe închinarea la Dumnezeu, în ascultare de toate poruncile Sale“.

Și acum iubii mei, cum puteți sta în fața unei asemenea situații? Fr. Jones nu are pe nici un misionar de trimes. În toată această lume, iubii mei, Biserica și poporul acesta este îndemnat de a intra pe porțile ocaziei, cari azi sunt larg deschise. Acum câțiva ani ne rugam ca ușile să se deschidă în diferite locuri. Acum ele sunt deschise și o mare putere ne îndeamnă să intrăm prin aceste uși, deschise în fața noastră. Ele sunt deschise pretutindeni.

Dumnezeu ne dă putere să lucrăm sub porunca Sa, să facem ceea ce El ne-a încredințat, până ce toți oamenii vor auzi solia și până ce se va încheia lucrarea.

Fr. Kappmann și fr. Lee.

Tinerilor !!

La 15 Septembrie încep cursurile
la Școala Misionară. Fiți gata !!

Despre progresul lucrării de educație.

La Conferința Generală din anul acesta, pe lângă rapoartele cari arătau progresul lucrării lui Dumnezeu în celelalte departamente, s'a prezentat și un raport despre înaintarea lucrării în departamentul de Educație. Multe și interesante lucruri se găsesc în acest raport, dar cum spațiul nu permite nu putem să dăm aci decât numai un foarte scurt rezumat din el.

Eforturile și sacrificiile pentru menținerea unor școli ale Denominațiunii sunt îmbelsugat răsplătite în trei chipuri. În primul rând copiii și tinerii noștri sunt câștigați prin aceste școli pentru Comunitate și pentru Impărăția lui Dumnezeu. Al doilea, din elevii acestor școli se recrutează lucrătorii necesari Comunității atât în patrie cât și în câmpurile misionare. Al treilea, prin școli, în multe ținuturi misionare, mai ales în Africa, America de Sud, Asia și prin insulele mărilor, se câștigă suflete pentru Hristos.

Școlile noastre se caracterizează prin faptul că în educația dată elevilor se urmărește modelul divin. Se vede aci un spirit de sinceră colaborare pentru progres. În vremea aceasta când în lume sunt înclinațiuni atât de dăunătoare, este cazul să urmăim cu atât mai mult îndemnul spiritului profeției de a educa pe copii în propriile noastre școli.

Aci se dă ocazie elevilor să facă lucrare practică misionară sub conducerea profesorilor lor. Aceasta ajută la o mai bună pregătire a lor pentru lucrarea misionară, le desvoltă simțul răspunderii față de mii de suflete cari se pierd neavertizate, și combate tendințele lumești cari ar vrea să atace pe elevi.

Lucrarea manuală ajută pe elevi să acopere parte din cheltuelile lor, le crește sănătatea, le sporește moralitatea, îi deprinde cu viața practică, îi disciplinează, și-i face mai apți de a deveni buni misionari.

Fiind mânați la studiile lor de scopuri morale,

elevii școlilor noastre întrec pe ai altor școli. Hrana ce primesc în școală împreună cu viața orânduită de aci îi ajută să progreseze mai mult.

În școlile noastre influența morală e de așa natură, că anual mii de tineri încheie aci legământul cu Mântuitorul lor. Din zece copii cari vizitează școlile noastre, nouă devin membri ai Comunității. Lucrarea noastră de educație s'a întins până la marginile pământului.

Interiorul locuinței sorei E. G. White.

În Diviziunea Europeană de Nord sunt șapte școli superioare pe teritoriul european, cu 440 elevi. În ultimii patru ani 127 absolvenți ai acestor școli au fost folosiți pentru lucrare, dintre cari 16 au fost trimiși în câmpurile misionare. În Africa sunt șase școli superioare, cinci școli de fete, cincisprezece școli la stațiunile misionare și 324 școli filiale, cu un total de 13.104 elevi.

În Diviziunea Europeană Centrală sunt patru școli. Pe teritoriul arabic 6 școli. În Persia o școală. În Indiile Olandeze o școală superioară și 11 școli filiale cu 1.344 elevi. În total sunt 23 școli cu 2.134 elevi.

În Diviziunea Europeană de Sud avem două școli cu 539 elevi.

În Extremul Orient în ultimii patru ani 400 absolvenți ai școlilor noastre din acea diviziune au ajuns să se facă folositori în diferite ramuri ale lucrării. Elevii școlii din Japonia împreună cu profesorii lor au ajutat la construirea sanatoriului de acolo, lucru care a atras laude din partea educatorilor țării.

În Diviziunea Asiatică de Sud avem 89 școli cu 2.515 elevi. Numărul elevilor crește necontenit; școlile fiind acolo și un mijloc pentru câștigarea de noi suflete la credință.

În școlile noastre din toată lumea avem 490.624 elevi.

Lucrarea școlilor noastre încă nu este sfârșită. Ținta Departamentului Educației este ca toți copiii

(Urmare la pag. 144.)

Locuința sorei E. G. White.

Conferința Generală.

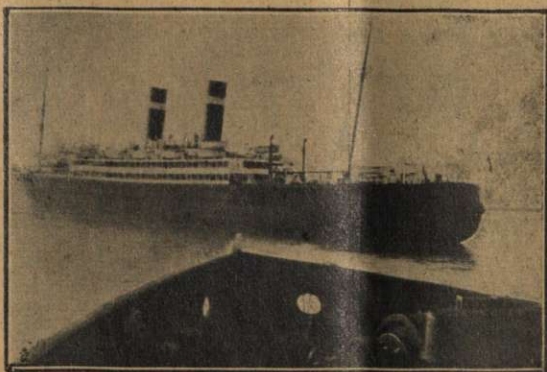
San Francisco, 26 Mai—12 Iunie 1930.

În Noul Testament găsim în mai multe locuri indicațiuni cu privire la a doua venire a Domnului Hristos.

Primul dintre aceste locuri se găsește în marea cuvântare profetică a Domnului nostru, când El a stat împreună cu ucenicii Săi pe muntele Măslinelor și a vorbit despre semnele revenirii Sale și ale sfârșitului lumii. Mântuitorul zise: „Evanghelia aceasta a Impărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul”. Mat. 24, 14.

Nu era o solie oarecare a Evangheliei, care trebuia vestită în lumea întreagă; era Evanghelia „Impărăției”. Evanghelia este o solie îmbucurătoare. Evanghelia „Impărăției” este solia îmbucurătoare cu privire la Impărăție, și anume la Impărăția viitoare.

Sfânta Scriptură ne învață că Impărăția va veni, când va apare Domnul Hristos ca Rege al tuturor regilor, pentru a doua oară. Evanghelia Impărăției este prin urmare solia îmbucurătoare despre venirea Regelui în Impărăția Sa.

Vaporul „Pennland” care a transportat pe delegații Diviziunii europene de Sud.

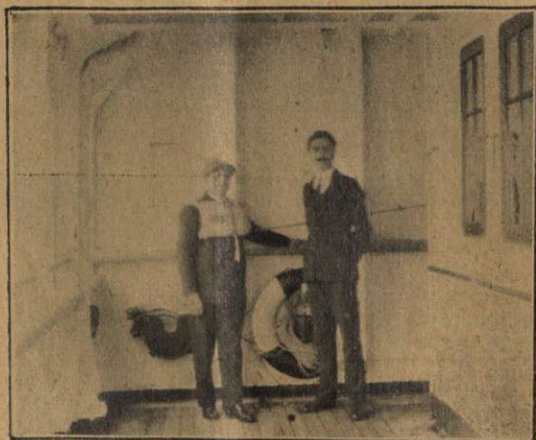
După cuvintele din Mat. 24, 14, avea să aibă loc o mare mișcare mondială misionară prin vestirea Evangheliei Impărăției, solia îmbucurătoare despre venirea Regelui tuturor regilor în Impărăția Sa răspândindu-se la toate popoarele pământului înaintea revenirii Domnului Hristos.

Un alt loc îl reprezintă cele descrise în Apocalips 14, 6—14. Aici este simbolizată această mare mișcare misionară prin trei îngeri, cari, sburând prin mijlocul cerului, vestesc Evanghelia veșnică ca ultimă avertizare, în toate limbile lumii întregi. După această mișcare misionară, care se întinde în toate părțile pământului, urmează revenirea Domnului Hristos pe norii cerului. Noi cetim: „Apoi m'am uitat, și iată un nor alb; și pe nor ședea cineva care semăna cu un fiu al omului; pe cap avea o cunună de aur; iar în mână, o secere ascuțită”.

SECIȘUL.

Scopul principal al revenirii Domnului Hristos este de a strânge recolta Evangheliei, adunând pe

poporul Său și luându-l cu Sine: Apoc. 14, 14, 15. Revenirea Domnului Hristos este timpul secerișului, când Mântuitorul va trimite pe îngerii Săi să strân-

Fr. Charpiot și fr. Bauer, încercând plutele de salvare.

gă roadele Evangheliei din lumea întreagă. „Secerișul este sfârșitul lumii”. Mat. 13, 39.

Secerișul fiind copt, a sosit și timpul pentru strângerea lui. „Pune secerea Ta și seceră: pentru că a venit ceasul să seceri, și secerișul pământului este copt”. Apoc. 14, 15. Iar în Marcu 4, 29 găsim acest fapt confirmat: „Când este coaptă roada, pune îndată secerea în ea, pentru că a venit secerișul”.

În Apoc. 14, 14 Domnul Hristos apare cu o coroană pe cap și cu o secere în mână. După ce Evanghelia Impărăției a fost vestită în lumea întreagă, Domnul Hristos vine ca Rege. El vine ca Rege pentru a strânge secerișul.

Astăzi ploaia târzie cade pe marele câmp al lumii întregi, pentru a face să se coacă secerișul. Domnul revarsă într'adevăr Spiritul Său cel Sfânt asupra acestei mari mișcări misionare din zilele sfârșitu-

Portul și podul Brooklyn.

lui, pentru ca roadele soliei să devină coapte și copiii lui Dumnezeu să fie pregătiți, spre a fi adunați în împărăția lui Dumnezeu. Faptul că trăim în timpul ploiei târzii, îl găsim confirmat prin Sfânta Scriptură și prin Spiritul Profetic, însă el a fost dovedit și prin numeroasele rapoarte ce s'au dat cu ocazia Conferinței Generale.

CEA MAI MARE CONFERINȚA.

Fr. W. A. Spicer, care fusese timp de opt ani președintele Conferinței Generale, zice despre adunarea cea mare din San Francisco: „Aceasta a fost cea mai mare Conferință Generală, la care am luat parte, cutoatecă eu am vizitat încă de mic copil Conferințele, cari se țineau pe atunci la Battle Creek.“ Vorbind apoi despre minunatele progrese ale lucrării, cari se raportau zilnic în timpul Conferinței, el a zis:

„Lucrurile despre cari vorbiam părinții noștri în trecut, încercând să descrie ultimele zile ale lucrării, se întâmplă acum sub ochii noștri. Acestea sunt evenimentele, despre cari știam de mult timp că trebuie să vină înainte de sfârșit. Ele întrec cu mult închipuirile noastre în această privință“.

PRIMIREA BINEVOITOARE LA SAN FRANCISCO.

Un gest foarte frumos al ospitalității din partea marelui oraș San Francisco s'a putut vedea în parcul „Golden Gate“, o grădină publică de o frumusețe admirabilă. Aici, într'un loc principal, lângă un drum, unde treceau mii de vizitatori, fiecare putea ceti dela o mare distanță, următoarele cuvinte: „BINE ATI VENIT. ADVENTISTILOR DE ZIUA A ȘAPTEA, DELA 28 MAI LA 12 Iunie!“, literele mari ale acestor cuvinte fiind formate din cele mai frumoase flori. Acest mare oraș nu și-a exprimat numai prin această salutare cordială sentimentele simpatiei sale față de noi, aducându-ne în fiecare zi aminte prin florile mirositoare, că suntem cu plăcere găzduiți, însă el și-a arătat într'un mod mult mai mărinimos ospitalitatea, punând uriașul său auditoriu în mod gratuit la dispoziția ședințelor Conferinței mondiale a Adventistilor de Ziua a Șaptea. Acest auditoriu posedă, afară de multe alte săli și încăperi, o mare sală unde pot sta zece mii de oameni. Galeria acestei săli cuprind patru etaje. Pe platformă aveau loc 250 de persoane. Corul se componea din 200 de persoane bine instruite. Galeria erau împodobite cu steagurile diferitelor țări. Și steagul României împodobită o parte din galerie. Cutoatecă sala este așa de mare, totuș eră posibil să se audă fiecare cuvânt rostit, căci glasul oratorului eră întărit prin cele mai moderne aparate. La cea mai mare depărtare dela amvon se putea înțelege fiecare silabă.

Adunându-se cinesprezece mii de Adventiști cu ocazia acestei Conferințe, nici marele auditoriu n'a fost destul de spațios, pentru ca să încapă toți în el. Deaceea, în fiecare Sabat se mai făcea într'o altă sală mare încă o adunare. Spre a găzdui oaspeții cei numeroși, veniți la Conferință, au fost închiriate camere în 57 de hoteluri, afară de 1.300 alte încăperi și locuințe.

PATRU ANI DE PROGRESE.

La deschiderea Conferinței a vorbit fr. W. A. Spicer, care fusese timp de opt ani președintele Conferinței Generale. Subiectul ales de el eră: „Alți patru ani de binecuvântări și progrese“. Din raportul său am aflat, că în timpul ultimilor patru ani au fost botezate 104.236 de suflete. Ce biruință măreață în lucrarea pentru salvarea de suflete! Ultimul an, 1929, a fost cel mai bogat, căci numai în timpul acestui singur an s'au botezat 29.371 de persoane. Aceasta ar însemna că în fiecare zi se adaugă o nouă Comunitate de 80 de membri, sau în fiecare săptămână o nouă Conferință cu 560 de membri. În cursul ultimilor 13 ani numărul membrilor s'a îndoit, și în prezent avem 299.555 de membri.

Cu patru ani în urmă ni s'a spus cu ocazia Conferinței Generale, că vestim Evanghelia în 252 de limbi. De data aceasta am aflat însă că predicăm solia în 384 de limbi! Aceasta înseamnă după fiecare 11 zile o limbă nouă! Afară deaceea s'a trimis în cursul ultimilor patru ani după fiecare două săptămâni câte un misionar nou în câmpurile misiunii externe. În prezent lucrăm în 139 țări diferite. În toate aceste țări răsare rodul Evangheliei. Astfel, și la Conferința cea mare dela San Francisco a fost un număr mare de bătinași din diferite țări, cari au ieșit din cel mai negru păgânism, primind lumina Evangheliei. A fost într'adevăr un privilegiu a privi fețele acestor păgâni convertiți, cari reflectau bucuria simțită

Woolworth și oficiul transporturilor, din New-York.

în inimile lor. Și acești frați au avut posibilitatea să vorbească cu ocazia Conferinței. De sigur, că din cauza spațiului mărginit nu putem redă toate câte au vorbit. Dorim totuș să dăm loc unora dintre ei, chiar dacă vom aminti numai o parte din cele ce au vorbit.

PREDICATORI CONVERTIȚI DIN PAGANISM.

Primul frate, pe care dorim să vi-l prezentăm este un băstinaș din Insula Corea. El a primit întărirea prin binecuvântare în slujba de predicator și este astăzi președintele Conferinței Chosen de Vest. Numele său este Ne Keun Ok. Venindu-i rândul să vorbească, el a zis între altele:

„Adevărul a pătruns în Corea în anul 1904. În timpul acela credincioșii noștri n'aveau case de ru-

găciune, ei se adunau pe munți. Prin străduința lucrării noastre misionare din Japonia solia ajunsese în Coreea. Odinioară am crezut și eu în învățăturile lui Confuciu, dar dela anul 1905 am devenit un credincios al adevărului advent. Înainte purtam un conciu, și fiindcă l-am tăiat ca să devin creștin, am fost alungat de acasă pentru câțva timp. Cutoatecă

acum se închină viului Dumnezeu. Eu sper ca fiecare dintre cei prezați, reîntorcându-se acasă, își va aduce aminte în rugăciune de Coreea“.

Fr. H. C. Shen din Shanghai, China, a zis cu privire la câmpul său, următoarele:

„Fraților și surorilor cari s'au adunat la Conferința Generală din San Francisco, eu aduc salutări

Sus stânga: *Delegații Diviziunii europene de Nord*; sus dreapta: *Delegații Diviziunii europene de Mijloc*; mijloc: *Delegații Diviziunii europene de Sud*.

tații mei mi s'a opus atunci, astăzi el este un membru credincios al Comunității noastre.

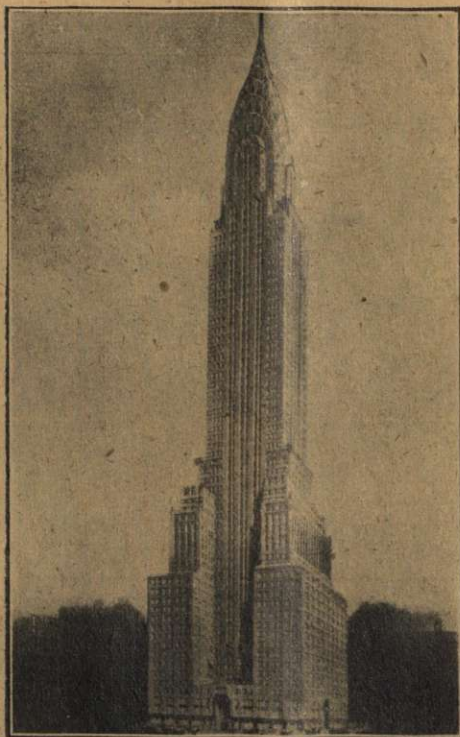
„În câmpul nostru din Coreea avem aproximativ 6.000 de membri în Școlile noastre de Săbat. În prezent se fac eforturi deosebite în trei ținuturi diferite. Un mare număr de suflete, care se închină la idoli,

din partea celor opt mii de credincioși din China.

„De când primul misionar adventist a debarcat în anul 1902 în China, Domnul a binecuvântat neîntrerupt acest câmp. La sfârșitul celor dintâi zece ani de lucrare misionară în China, existau grupe, cari numărau în total peste patru sute de credin-

cioși. În cei zece ani cari au urmat, acest număr s'a înzecit. Iar dela 1921 numărul membrilor din China s'a îndoit. Felul creșterii din prezent, ne arată că va dura cel mult cinci ani și numărul membrilor va fi dublat din nou, noi credem însă, că după acești cinci ani vor fi mai mult decât douăzeci de mii de Adventiști în China, în locul celor opt mii, pe cari îi reprezintă eu astăzi“.

pentru poporul chinez, și eu doresc să vă asigur, că sacrificiile voastre n'au fost în zădar. Iată, eu stau înaintea voastră ca o mărturie vie despre puterea

Marea clădire Woolworth din New-York.

După aceea a vorbit fr. C. M. Lee din Singapore. El este un băstinaș chinez și prin urmare subiectul său l-a format propria sa țară. El a zis:

„Voi ați jertfit pe fiii și fiicele voastre, ați dat banii voștri spre a ajuta Chinei, și noi prețuim aceste sacrificii foarte, foarte mult — mai mult decât putem exprima prin cuvinte. Unii dintre ei au jertfit sănătatea și chiar viața lor pentru China,

Pe geamurile vitrinelor din San Francisco era scris: „Bun venit, Adventiștilor de Ziua Șaptea.

Domnului Hristos de a mântui pe cei păcătoși. Înainte de a primi solia de har a lui Dumnezeu, eu eram un bețiv. Eu eram un fumător. Fumam 50 până la 60 de țigări pe zi, însă de când am primit adevărul, sunt mai mult decât douăzeci de ani de atunci, n'am mai băut nici o singură picătură de alcool și n'am fumat nici o țigară. Tocmai deaceia mă simt dator să mulțumesc Tatălui nostru ceresc pentru puterea Sa de a salva. Eu vreau să vă mulțumesc însă și vouă, fiindcă ne-ați adus această solie, și împreună cu ea principiile reformei sanitare.

„Nevoile noastre sunt mari. Noi nu vă putem spune cât de mari sunt aceste nevoi, însă eu vă pot spune, că avem nevoie de mai mulți lucrători. Chiar dacă această întregă adunare ar veni în China, fiecare dintre voi ar găsi lucru din belșug. Eu însă vreau să vă spun, că poporul chinez nu se simte în stare a vă răsplăti sacrificiile pe cari le-ați făcut, dând pe fiii și fiicele, cât și mijloacele voastre“.

Fr. F. Dalisay, un lucrător băstinaș din Manila, a zis cu privire la lucrarea de-

Vederea cascadei Niagara.

Turnul clădirei Woolworth, deasupra norilor.

pe Insulele Filipine, următoarele:

„Eu mă simt fericit, putând să vă transmit astăzi salutările celor 12.633 de suflete depe Insulele Filipine, cari se bucură de binecuvântările și privilegiile întregii solii ingerești. Această solie s'a întins așa de mult, încât lucrătorii noștri nu mai pot ține pas cu ea. Iei și colo se ivesc grupe, cari păzesc poruncile lui Dumnezeu și așteaptă revenirea Domnului Isus, unele ca rezultat al eforturilor făcute de

„Mosul este prima localitate, unde avem o Comunitate. Deasemenea se găsec Comunități la Cairo și Alexandria din Egipt, și eu sper că în curând va veni ziua, când această lucrare se va încheia cu mare putere în acest câmp. Noi avem nevoie de rugăciunile voastre, și nădăjduesc că vă veți aduce aminte de aceste locuri biblice înaintea tronului lui Dumnezeu“.

Fr. Malinki, unul dintre lucrătorii noștri misio-

In parcul orașului San Francisco, eră scris cu flori: „Bine ați venit, Adventiștilor de Ziua Șaptea, dela 26 Mai la 12 Iunie“.

Comunități, altele în urma lucrării zeloase a colportorilor noștri, iar altele prin influența directă a Spiritului lui Dumnezeu asupra inimii omenești, fără vreo mijlocire omenească. Alte grupe au luat ființă prin străduințele depuse de lucrătorii misionari. Mai mult decât oricând înainte, Spiritul lui Dumnezeu lucrează asupra inimilor sincere depe Insulele Filipine. Cu toate greutățile și piedicile cari se pun, lucrarea lui Dumnezeu înaintează biruitoare“.

Apoi a urmat fr. M. A. Hasso, un indigen din Mesopotamia, care venise din Bagdad.

Fr. Hasso zise:

„Eu mulțumesc Domnului pentru privilegiul de a putea participa la aceste adunări și vă transmit salutări din câmpul Uniunii arabe. Acest câmp este situat între două râuri, Eufurul la Răsărit și Nilul la Apus. Acest finut este unul dintre cele mai vechi ținuturi istorice, și aici a fost vestită pentru prima dată solia Evangheliei de însuș Dumnezeu, lui Adam: În valea Eufurului sunt multe locuri interesante, în ce privește punctul de vedere al Bibliei. Aici se găsește orașul Ur din Haldea, unde locuise Abraam, tatăl credincioșilor.

„La o oarecare depărtare spre Nord întâlnim ruinele orașului Babilon, capitala cea mare a imperiului babilonian. Spre Miazănoapte de acolo se găsește orașul Ninive, unde predicase Iona. Mi-ar lua mult timp, dacă aș descrie toate aceste localități.

nari din Diviziunea africană, a zis:

„Eu stau înaintea voastră în acest mare auditoriu, pentru a vorbi despre Africa și despre înaintarea soliei în țara mea. Felul cum înaintează această mișcare în toată lumea este acelaș. Eu doresc însă să vă vorbesc despre puterea, care se manifestă în țara mea prin această solie adusă de misionari, cari au jertfit timpul și vieța lor, pentru ca poporul Africei întunecate să poată primi pe Domnul Isus ca Mântuitorul său. Sunt aproape 30 de ani de când

Vederea Auditoriului, în stânga și a grădinei din fața lui.

primul misionar veni în patria mea, țara Nyassa. El a început să predice despre a doua venire a Domnului Isus, despre ziua Sabatului și despre botezul biblic. Tatăl începu să păzească Sabatul, și a fost primul din părțile acelea, care a primit botezul”.

Spre încheiere dorim să redăm cuvintele reprezentanților din Insulele Fiji. Cu câțiva ani în urmă

tura pianului vostru clape albe și clape negre, și privind peste această adunare observ o reproducere a claviaturii acestui frumos instrument. Acest minunat instrument dinapoia mea mi-a dat o frumoasă învățătură. Privind asupra acestei mari adunări, împeștrită cu fețe negre, simt în această după-amiază dorul de a cânta un imn de laudă. Voi

O GRUPA DE DELEGAȚI BASTINAȘI.

Primul rând, dela stânga la dreapta: J. Malinki, Africa; G. Ogbasgki, Abissinia; A. Torres, Mexic; Ratu Jiali și Ratu Setareko, Fiji; L. Chambi, Peru; Ne Keun Ok, Coreea; F. Dallsay, Filipine; P. Giddings, Haiti.

Rândul al doilea: D. Theunissen, Africa de Sud; T. Kobayashi, Japonia; Y. Phang, Celebe; H. C. Shen, China; E. Liu, China; A. Segel, Hawai.

părinții acestor Fijiieni erau canibali. A fost minunat de a auzi mărturia acestor bărbați. Primul dintre ei, Ratu Jiali Tuilakemba, a zis:

„Suindu-mă astăzi pe platforma amvonului și privind în jurul meu, am observat două lucruri despre cari doresc să vorbesc acum. Eu văd aici la clavia-

știți că în această lume sunt multe Comunități, cari nu îmmănunchează la un loc aceste două colori. După cum acest instrument produce o muzică atât de dulce, sunt sigur chiar de astăzi, că va veni o vreme, când albul și cu negrul vor alcătui un imn sublim pe pământul înnoit. Deaceea vă rog fierbinte în această după-amiază, să depuneți toate eforturile pentru a pune acestui piano cât mai multe clape negre, pentru ca ele să ajute armoniei muzicii ce se va cânta în ceruri în anii veșniciei”.

Fr. Ratu Setareko a fost al doilea reprezentant din Insulele Fiji. El zise:

„În această după-amiază privind asupra întregii adunări din acest auditoriu, observ că sunt mulțime de efte și că astăzi se vorbesc aci nenumărate limbi, dar că nu există decât un singur nume — numai ISUS HRISTOS. — La lucrul acesta vreau să vă fac să vă gândiți în această după-amiază, iubiți prieteni. Se poate că sunteți de colori diferite, dar toți aveți aceeași solie. Un singur Mântuitor este care ne face pe noi toți una”.

D. N.

O parte din delegații europeni, în drumul spre casă, întorcându-se dela Conferința Generală din San Francisco.

Lucrarea medicală.

Ramura medicală a lucrării din Răsăritul Îndepărtat își manifestă și aici puterea de a deschide ușile, pentru ca să poată intra adevărul. Dr. H. W. Miller, secretarul departamentului medical din Diviziunea Răsăritului Îndepărtat, a avut de prezentat un raport foarte însemnat la ședințele Conferinței Generale. Istoria acestui departament este dovada lucrării minunate, pe care o face Dumnezeu prin medicii misionari în China, Japonia, Coreea și Filipine.

În anul 1926, când se ținuse ultima Conferință Generală, nu începuse încă lucrarea medicală în Japonia și nici în Filipine, ci pe atunci se găseau numai patru mici dispensarii în China de Vest, de Sud și de mijloc, afară de acela de pe insula Coreea și din Statele malaeze. Pe timpul acela am avut numai o singură școală de pregătire pentru surori de caritate, cu șase eleve, șapte medici străini, și unul indigen, șapte surori de caritate străine, și două indigene. Aceste persoane formau tot corpul lucrătorilor departamentului medical, într'un câmp, care posedă a treia parte din populația pământului.

Sanatoriul din Shanghai reprezintă un ajutor prețios în lucrarea medicală din Răsăritul Îndepărtat, căci el a contribuit în mare măsură la înființarea altor instituții de caracterul acesta în diferite centre ale țării. Despre timpul începutului, cât și despre ridicarea clădirii, Dr. Miller scrie următoarele:

„Prin sumă acordată de către conducerea misiunii, daruri din partea Dr. H. Harrower, surplusul darurilor unui al 13-lea Sabat și Fondul de extindere, s'au strâns destule mijloace pentru a ridica Sanatoriul din Shanghai. Tocmai când începuseră lucrările de construcție, trupele revoluționare au cucerit orașul Shanghai. Orașul fu pus sub stare de asediu. Au început turburări de muncă și orice lucrări de construcție au încetat; chiar transporturile erau împiedicate, căci orice activitate stagnă. Cu toate acestea lucrările de construcție ale sanatoriului nostru au înaintat fără a întârziă cel puțin o singură zi, astfel încât pe ziua 1 Ianuarie 1928 am deschis această instituție pentru public, primind chiar în ziua deschiderii trei pacienți.

„Sanatoriul nostru este situat în câmp deschis, orașul fiind la vreo 15 km. depărtare, și astfel mulți au prezis, că clădirea noastră va rămâne goală. 'Străinii nu vor merge la un sanatoriu din China', au zis ei, iar Chinezii nu vor părăsi casele lor, temându-se de oardele bandiților'. Însă Chinezii vin totuși la sanatoriul nostru, și se pare, că ei îl privesc ca unul din cele mai sigure locuri care ar putea

există. După șase luni dela deschiderea sanatoriului din Shanghai el a fost pe deplin ocupat; de fapt, de atunci am avut în medie mai mult decât 50 de pacienți pe zi“.

Foarte interesante sunt câteva însemnări făcute de Dr. Miller, căci de aici reiese până unde merge influența acestei instituții atât în cercurile politice, cât și în cele misionare:

Un grup de îngrijitori de bolnavi, dela Sanatoriul din Shanghai.

„Făcându-mi vizitele, m'am dus mai întâiu să văd pe pacientul Tang Shao-ye și familia sa, care a fost în sanatoriul nostru o lună și jumătate. D-l Tang este un cunoscut bărbat politic din China și un bun prieten al președintelui Statelor Unite.

„Următorul pe care-l vizitez este Generalul Dai, președintele Comisiunilor de examinare din China. El a fost trimis la noi de președintele Chiang Kai-shek, și face progrese în însănătoșirea sa. Într'o altă încăpere se găsește Dr. Felt, președintele Bisericii metodiste din Peking, care a venit la Shanghai, pentru a fi operat.

„Următorul este Dr. H. H. Kung, ministrul comerțului, industriei și muncii. El introduce pe Dr. Wang Chun-wei în biroul meu. D-l Wang, șeful justiției din China, doriă ca noi să operăm pe unicul său fiu, pentru a înlătura amigdalele, un lucru pe care l-am și făcut după masă“.

Din China influența Sanatoriului a trecut la Manila, în urma unei vizite făcute de un medic. Dr. Miller a fost invitat să vină la Manila și să facă câteva operațiuni în spitalele de acolo. Cu privire la împrejurările cari au contribuit să începem lucrarea noastră medicală pe Insulele Filipine, Dr. Miller scrie următoarele:

„După câteva vizite pe cari le făcusem, lucrarea noastră devenise bine cunoscută, căci între pacienții noștri se găseau și unii dintre cei mai de seamă locuitori ai acestor insule. Acest interes a fost cauza că s'a cerut un sanatoriu, pe care apoi l-am început să-l și ridicăm. Adresându-se în cele din urmă o chemare după un medic, Dr. H. Hall a răspuns la apelul făcut, și împreună cu familia sa a sosit în August 1928 pe Insulele Filipine.

„Unul dintre locuitorii Insulelor Filipine, a cărui soție am operat-o, a exprimat dorința de a donă ceva, spre a-și arăta recunoștința pentru însănătoșirea soției sale. Eu l-am întrebat cât i-ar fi posibil să doneze, și el mi-a zis că ar putea să dea numai trei mii de pesos, însă doriă să se înființeze un loc,

Sanatoriul nostru din Shanghai.

unde ar putea să vină populația din Manila, pentru a fi operată în cazuri de boală. Noi am fost într-adevăr surprinși, însă el a adus cécul, care valoră suma donațiunei sale. Aceasta a avut ca urmare încă alte donațiuni, încât s'a strâns în cele din urmă suma de 30.000 pesos ca fond de clădire pentru un al doilea sanatoriu. Acesta este unul dintre cele mai frumoase sanatorii ale noastre".

Penang, unde lucrase Dr. E. Gardner timp de mai mulți ani, câștigând încrederea populației, a fost locul

Interiorul sanatoriului nostru din Loma Linda.

următor pentru ridicarea unui mic sanatoriu. După ce au fost strânse fondurile necesare, s'a trecut la construirea acestui sanatoriu. Clădirea a fost terminată, și Dr. R. N. Calvert a fost însărcinat cu conducerea acestei instituțiuni.

Următorul sanatoriu avea să fie ridicat în Japonia. Cu privire la înființarea acestui sanatoriu, Dr. Miller scrie: „După ce am primit asigurarea că Dr. E. E. Getzlaff va veni în Japonia, membrii noștri au găsit căi și mijloace pentru a ridica un sanatoriu mic, însă foarte drăguț și bine aranjat. În curând el s'a dovedit prea mic și astfel s'au mai adăugat încă alte încăperi“.

Cea mai veche lucrare medicală a noastră din China este la Yen Cheng, Honan, chiar în inima Chinei. Dr. L. H. Butka a fost conducătorul acestei instituții timp de mai mulți ani. Dr. Miller vorbind despre această lucrare, spune: „Dr. Butka, soția acestuia, cum și sora E. Johnson, o infirmieră, au rămas statornici acestei lucrări cu toate frământările războiului civil din China. Mult timp au fost lipsiți de ajutoare, și singurul mijloc de susținerea vieții lucrătorilor noștri a fost câștigul spitalului. În timpul ultimului an, Dr. Butka împreună cu asistenții lui, au făcut peste trei sute de operații. În cursul primelor două luni ale acestui an ei au încasat peste patru mii de dolari, o sumă egală cu ceace câștigaseră în primele șase luni ale anului trecut“.

Partea cea mai interesantă a raportului Dr. Miller a fost cu privire la ridicarea unui sanatoriu cu șase etaje, în inima deseii populații din Shanghai. Această instituție, care are mai mult de 150 de paturi, a fost deschisă publicului la 1 Mai al acestui an. El are menirea de a veni în ajutorul claselor mai sărace din Shanghai. Fondurile pentru ridicarea și înzestrarea acestei mari instituții cu aparatele medicale necesare au fost strânse din contribuțiile persoanelor de seamă din Shanghai, cum și a diferitelor asociații

străine, și suma totală s'a ridicat la 200.000 dolari. Planul care se făcuse prima dată fusese pentru ridicarea unui sanatoriu doar cu 50 de paturi, costând aproximativ 60.000 dolari. Dar răspunsul a fost atât de entuziast și de larg, încât planul a trebuit să fie schimbat pentru o clădire cu 6 etaje, având 150 de paturi. D-l Tang Shao, un însemnat bărbat de stat al Chinei, a contribuit cu zece mii de dolari și a influențat în mare măsură în ce privia strângerea multor daruri bogate.

Vorbind despre strângerea acestor fonduri, Dr. Miller zice:

„Una din fostele bolnave, tratate în sanatoriul nostru, și la care ne-am adresat dacă poate să ne recomande persoane, cari ne-ar ajuta în ridicarea unui spital, scoase imediat un cec și scrise pe el 1.000 dolari, spunând că mereu se gândise cum ar putea să-și exprime mulțumirile pentru binefacerile primite în sanatoriul nostru. Au fost mulți dintre aceia cari ne-au vizitat de nenumărate ori, până a se convinge că trebuie să contribuie și ei cu ceva din averea lor, dar mulți dintre aceștia acum sunt printre cei mai entuziaști sprijinitori ai instituției. Consiliul municipal convingându-se de importanța lucrării pe care noi voiam să o facem pentru săracii orașului, ne-a dat 2.500 dolari, pe lângă o sumă anuală de 7.000 de dolari, pentru lucrările clinice“.

F. Lee.

Despre progresul lucrării de educație.

(Urmare dela pag. 136.)

și tinerii Comunităților noastre să devină elevi ai școlilor noastre. Lucrarea lui Dumnezeu nu este încheiată în lume până când nu este încheiată mai întâiu în Comunitate. Aceasta nu se poate face decât atunci când vom asculta de chemarea trimisă nouă de către spiritul profeției de a aduna pe toți copiii din familiile Adventiștilor de Ziua Șaptea în anumite centre de educație unde să poată fi cu toții învățați de Dumnezeu.

...

ATENȚIUNE.

Ținem să aducem la cunoștința membrilor noștri din Conferința Muntenia-Vest, că și anul acesta Conferința Anuală va avea loc în București, și anume începând de Joi 25 Septembrie, dimineața, până Duminecă 28 Septembrie, seara.

Ședințele Conferinței vor avea loc chiar din prima zi în Sala Tomis.

Având în vedere marile binecuvântări pe cari le așteptăm dela Domnul, cu ocazia acestei Conferințe, rugăm ca să vă aranjați lucrurile în așa fel spre a putea veni cât mai mulți.

Ioan Bauer.

Raportul quadrienal al departamentului editorial 1926 — 1930.

INCEPUTUL UNUI EFORT ORGANIZAT.

„Eu am o solie pentru tine. Trebuie să începi cu tipăritul unei mici reviste, pe care să o trimiți oamenilor. Ea poate să fie mai întâiu mică, însă cînd-o oamenii, ei îți vor trimite mijloacele pentru ca să poți tipări și altele. Ea va aduce succes. Dela acest mic început aveă să se reverse, după cum mi-a fost arătat, un rău întreg de lumină peste toată suprafața pămîntului“. „*Life Sketches*“, p. 125.

Cît de mult s'a bucurat fr. James White, atunci încă tînăr, primind această solie în acea mică adunare de rugăciune din Dorchester! Nevoia de a tipări solia apăsă asupra sufletelor credincioșilor, și cu ocazia acestei adunări ei se rugaseră în mod deosebit în această privință. Atunci le venise pe neașteptate însărcinarea: „Eu am o solie pentru tine. Trebuie să începi cu tipăritul unei mici reviste“.

ATUNCI ȘI ACUM.

Prima ediție a acestei „mici reviste“ din anul 1849 cîntăria în întregime aproximativ 12 kg. Acum însă edițiile tuturor publicațiilor noastre periodice au o greutate de 110 tone, suficient pentru a umple 11 vagoane de marfă. Cât de remarcabil este decî progresul.

REZULTATUL CREDINȚEI ÎN DARUL PROFETIEI.

„Dela acest mic început aveă să se reverse un rău întreg de lumină peste toată suprafața pămîntului“. Cât de minunat a descris serva Domnului progresul care aveă să aibă loc! Și cît de bine au alcătuit aceste solii în cursul anilor temelile ace-

tor succese minunate pe cari le vedem acum! Odată G. I. Butler a scris:

„Cele mai mișcătoare și puternice apeluri veniau din partea servei Domnului și erau adresate poporului Său, pentru a-l îndemna să se angajeze în această ramură a lucrării. Nu numai unii trebuiau să plece ca colportori, însă toate păturile poporului nostru trebuiau să simtă pretutindeni că răspîndirea literaturii eră solemnă lor datorie. Prin credința în darul profetiei, cei mai mulți dintre noi au primit această chemare și în felul acesta publicațiile noastre au pornit în toată lumea într'un număr foarte mare și literatura răspîndită a atins o valoare de milioane de dolari“.

COLPORTORII AVEAU SA FIE ALEȘI.

Domnul avusese în vedere pentru această întreprindere editorială lucruri mai mari decît au visat chiar frații noștri. În anul 1879 s'a adresat chemarea: „În toate părțile cîmpului nostru să se aleagă colportori“. G. King auzise chemarea aceasta; și în anul 1881 el făcu propunerea ca prima noastră carte „Daniel și Apocalips“ (ediție engleză) să fie editată. Cu bucurie el primi primele cărți ieșite de sub tipar și deveni astfel primul nostru colportor. Experiențele sale pline de succes sunt caracteristice pentru începutul lucrării noastre mondiale de colportaj.

PROGRES CRESCAND.

Mai jos redăm un desen grafic despre creșterea vânzărilor dela anul 1845 incoace. Se poate observă în ce mod minunat a binecuvîntat Domnul lucrarea Sa în ultimul timp.

PROGRESUL DEPARTAMENTULUI EDITORIAL

1845—1929

Optzecișicinci de ani de

„PROGRES CRESCÂND“.

Lei 245.760.000.— 1845—1889

Lei 677.964.000.— 1890—1899

Lei 1.138.428.480.— 1900—1909

Lei 3.988.756.160.— 1910—1919

Lei 7.306.244.640.— 1910—1929

ÎN MULTE ȘI DIFERITE LIMBI.

La sfârșitul primilor 45 de ani am editat literatură numai în 12 limbi. Apoi veni însă solia: „Cărțile noastre trebuie să fie traduse și publicate în multe și diferite limbi“. Astăzi literatura noastră este tradusă și publicată în 141 de limbi diferite. Aproximativ 95 la sută din populația lumii întregi poate să cetească astăzi solia despre apropiata revenire a Mîntuitorului în limba sa maternă.

FONDUL DE EXTINDERE.

Frumoasa sumă de aproape 150 milioane lei, strînsă în urma eforturilor făcute cu ocazia Săptămîni celei Mari din anii trecuți este dovadă evidentă, cum Dumnezeu binecuvîntază străduințele și în această direcție.

APRECIEREA COLPORTORILOR NOȘTRI.

Noi adresăm colportorilor noștri, cît și conducătorilor lor neobosiți, mulțumirile noastre, căci prin lucrarea lor ei au contribuit să putem prezenta delegaților acestei Conferințe un raport atît de însemnat. Și am fi nerecunoscători, dacă n'am aminti lucrarea lor credincioasă, după cum a făcut și președintele Conferinței Generale, prin următoarele cuvinte:

„Salutăm armata acelor lucrători, cari due tipăriturile noastre în casele oamenilor. Nici războiul, nici prigonirea, nici vreă altă urgie nu poate să întrerupă lucrarea mașinelor noastre de tipar sau să oprească pe devotații noștri colportori în îndeplinirea misiunii lor“.

Președintele unei Conferințe din America de Sud a scris:

„Lucrarea din Conferința noastră nu s'ar termina niciodată, dacă n'ar contribui la încheierea ei colportorii noștri. Colportorii sunt aceia cari duc solia în orice loc, trecând peste munți și văi, râuri și lacuri, în pescuirea și vânarea de suflete“.

CAȘTIGAREA DE SUFLETE.

Și ce roade binecuvântate aduce această sămânță, aruncată de credincioșii pionieri! Niciodată în trecut n'am auzit despre un număr atât de mare de suflete, cari au primit adevărul în urma cetirii literaturii noastre.

Fr. A. C. Harder, președintele Conferinței Rio Grande do Sul din America de Sud, scrie următoarele:

„Eu cred, că dacă vom fi în Împărăția lui Dumnezeu, vom putea constata, că 80 sau 90 la sută dintre cei ce primesc adevărul în timpul sfârșitului și sunt mântuiți, vor fi acolo în urma lucrării cu literatură. Nu există un alt departament care să câștige un număr așa de mare de suflete cum este departamentul editorial“.

UN LUCRU NOU IN INDIA.

„W. H. McHenry a întâlnit odată pe un tânăr, și a vorbit cu el despre adevăr. Acest tânăr s'a interesat pentru solie și după un timp a primit botezul. El și-a părăsit ocupațiunea și a plecat acasă, la o depărtare de circa 300 km. dela stațiunea misionară, unde lucrase fr. McHenry. El primise în inima sa adevărul, și luând un număr de tractate și de cărți în geanta sa, după sosirea sa acasă, începu să vorbească oamenilor despre bucuria găsită de el, distribuind în același timp tractatele și cărțile. Câteva săptămâni mai târziu s'a adresat Diviziunii noastre cererea de a trimite un misionar la Kolhapur, patria aceluia tânăr. Rugămintea a fost repetată într'un mod foarte insistent și în cele din urmă fusese trimis fr. S. O. Martin spre a conlucra.

„In urma acestei conlucrări au fost botezate 25 de suflete, cari se despărțiseră de lume, alegând să meargă de aici încolo împreună cu poporul lui Dumnezeu. Și noi găsim aici o situație cu totul nouă, cum n'am mai întâlnit niciodată mai înainte — un număr însemnat de oameni se interesează de aproape pentru adevăr, cerând să fie botezați. Nu este o mișcare de masse, dar o redesteptare, provocată prin lucrarea Spiritului Sfânt în inimile oamenilor“.

„INAINTE CU UN PROGRES CRESCAND“.

Cu toată ruina financiară, cu toată mulțimea de șomeri atât din America, cât și din Europa, cu toate falimentele de pretutindeni, cu toată foametea și neliniștea politică din China, cu tot strigătul general de „timpuri grele“, cu toată mulțimea de alte probleme actuale ale afacerilor din lumea întreagă, strigătul unit al tuturor bărbaților din câmpurile noastre misionare a fost și este: „Inainte cu un progres crescând!“ Urmarea unei asemenea conduceri curajoase și unui astfel de serviciu devotat a fost faptul, că Editurile noastre depe întreg globul pământesc au realizat în cursul anului 1929 o vânzare de aproape opt sute milioane lei. Aceasta înseamnă o creștere de peste 25 de milioane lei față de anul 1928!

A 58-a CASA DE EDITURA.

Vreau să vă comunic știrea îmbucurătoare că numărul Caselor de Editură a crescut la 58. Ultima este Editura ridicată la hotarele Tibetului, despre care cetim următoarele:

„Această Casă de Editură nu este prea mare, cu toate aceste ea posedă atât o zețarie, o tipografie și o legătorie.... Șapte tractate diferite au fost tipărite în limba tibetană.... Deasemenea a fost tradusă o broșură de lecturi biblice cu aproximativ 64 de pagini. Această carte va formă fără îndoială mijlocul pentru a convinge pe mulți dintre Tibetani despre adevărul Dumnezeu, determinându-i să primească pe Domnul Hristos ca Mântuitorul lor. Noi ne bucurăm de această Editură la hotarele Tibetului, care pregătește o literatură plină de adevăr pentru acest popor“.

În felul acesta solia înaintează, după cum o arătase și viziunea profetică, sburând prin mijlocul cerului, la fiecare națiune, și sosind cu ajutorul tipăriturilor până în cele mai îndepărtate ținuturi ale pământului.

O CREȘTERE DE 10 PROCENTE IN ANUL 1930.

Approape de sfârșitul anului trecut s'a fixat o țintă pentru vânzările noastre din cursul anului 1930, fixând această țintă cu 10 procente peste vânzările din anul 1929. Din toate părțile câmpului mondial au sosit scrisori prin cari se arată că această țintă eră primită cu bucurie. Conducătorii diferitelor câmpuri au comunicat aceasta colportorii și toți au pornit plini de entuziasm la lucru spre a atinge această țintă. Dacă am ajunge într'adevăr aceste 10 procente, atunci suma totală a vânzărilor pentru anul 1930 ar fi de 864 milioane lei. S'a făcut un început încurajător, căci vânzările primului trimestru 1930 întrec cele din trimestrul 1929 cu 14 procente.

LITERATURA NOASTRA ȘI STRIGATUL CEL MARE.

Cu mulți ani înainte ni s'a spus, că „Intr'o mare măsură se va înlăptui prin Editurile noastre lucrarea îngerului, care s'a coborât din cer cu mare putere și care luminează pământul cu strălucirea lui“. „Mărturiile“, Vol. VII, p. 140. Tot acolo ni se mai spune: „Casele noastre de Editură sunt centrele hotărâte de Dumnezeu, și prin ele se va săvârși o lucrare, atât de măreață, încât nu ne-o putem închipui“. *Idem* p. 144. Și noi primim asigurarea, că „atâta timp, cât mai ține timpul de probă, colportorii vor avea ocazie să lucreze“. *Idem*, Vol. VI, p. 478.

Și în timpul strămtorărilor zilelor din urmă, când va veni prigoana, departamentul editorial este cel care va trebui să deschidă noi câmpuri și să țină sus stindardul adevărului până în ziua încheierii timpului de har, deci până în ziua când Domnul va chema pe semănători și pe secerători în căminurile pregătite lor în ceruri.

N. Z. Town.

Campania de Toamnă

cere toate eforturile noastre,
de a duce la cât mai mulți
solia mântuitoare.

Câteva date statistice dela Conferința Generală.

EXTINDEREA LUCRĂRII.

Acum noi lucrăm în 139 de țări, cuprinse în 11 diviziuni, 67 de uniuni și 400 de conferințe și cămpuri misionare organizate, în mijlocul unei populații de aproximativ un miliard opt sute de milioane, folosind 20.349 de evangheliști și diferiți alți lucrători, cari întrebuințează în lucrarea lor 384 de limbi și dialecte. În legătură cu această mișcare sunt 478 birouri, 307 diferite societăți și 3.970 de școli, atașate pe lângă diferite Comunități, deci un total de 4.755 organizații.

MEMBRI.

La 31 Decembrie 1929, numărul membrilor din cele 6.557 de Comunități răspândite în lumea întreagă a fost de 299.555, deci o creștere în acest an de 14.262. Creșterea în membri în cursul anului 1928 a fost de 11.299; în cursul anului 1927 de 12.230; în cursul anului 1926 de 10.846, sau o creștere totală în timpul celor patru ani trecuți de 48.567, sau 19,35%.

În 1916 numărul membrilor întregii denominațiuni fusese de 144.488. Din acest timp și până la sfârșitul anului 1929 s'au mai câștigat încă 158.067, procentul de creștere fiind 111,72. Cu alte cuvinte în cursul celor 13 ani, începând din 1916, numărul membrilor denominațiunii a crescut mai mult decât îndoit, sau pentru fiecare 100 de membri în 1916 acum sunt 211. Aceasta înseamnă că în cursul celor 13 ani trecuți, numărul membrilor a fost cu 16.579 mai mult decât în cursul celor 72 de ani de mai înainte.

BOTEZURI.

Numărul raportat cu privire la persoanele botezate în anul 1929 a fost de 29.371, cel mai urcat număr raportat vreodată în curs de un an. Numărul botezurilor în cursul celor patru ani trecuți a fost de 104.236.

NUMĂRUL

MEMBRILOR ȘI AL POPULAȚIUNII PE DIVIZIUNI

Diviziunea	Membrii	Populația	Un Adventist la o populație de mai jos
Africană	13.070	44.923.067	3.437
Americană de Nord	117.771	125.000.000	1.061
Americană de Mijloc	14.602	43.311.194	2.966
Americană de Sud	18.342	64.981.106	3.543
Asiatică de Sud	2.961	335.663.457	113.361
Australiană	11.465	9.000.000	785
Europeană de Nord	22.228	162.608.285	6.712
Europeană de Mijloc	42.245	223.070.825	5.280
Europeană de Sud	16.511	180.000.000	10.902
Răsăritului Îndepărtat	24.651	607.747.809	24.654
Uniunii Sovietice	13.709	147.000.000	10.723
In toată lumea	299.555	1.943.305.743	6.487

DEPARTAMENTUL EDITORIAL.

Lucrarea editorială în legătură cu această mișcare a început în 1846, tipărind într-o singură limbă. Acum opt ani au fost 46 Edituri și sucursale, cu 1.040 de angajați și cu alte 2.201 persoane angajate în răspândirea literaturii, sau un total de 3.241 de persoane angajate, producând literatură în 100 de limbi. La sfârșitul anului 1929 au fost 58 de Edituri și sucursale, cu 1.114 funcționari, 2.736 persoane angajate în răspândirea literaturii, deci un total de 3.850 angajați, producând literatură în 141 de limbi.

ȘCOLI.

Avem 1.954 de școli primare cu un număr de 65.132 elevi înscriși; cele 219 școli superioare au înscriși 25.492 elevi, făcând astfel totalul înscrierilor elevilor din școlile noastre denominaționale de 90.624, sau un elev la trei membri.

Anul	Numărul școlilor primare	Profesori	Elevi înscriși	Numărul școlilor superioare	Profesori	Elevi înscriși
1872	—	—	—	1	3	90
1880	1	1	15	1	20	490
1890	9	15	350	7	56	979
1900	220	250	5.000	25	199	2.357
1910	594	758	13.357	87	561	7.169
1920	928	1.273	23.481	97	1.020	14.614
1925	1.413	1.847	48.769	148	1.506	18.692
1929	1.954	2.741	65.132	219	1.800	25.492

SANATORII.

În legătură cu activitatea denominațiunii noastre se găsesc 31 de sanatorii, 68 de dispensarii, având 500 medici, 3.622 infirmieri cum și alți angajați, un total de 4.122 de persoane cari se îngrijesc de bolnavi și suferinzi.

Anul	Numărul sanatorilor și dispensarelor	Numărul medicilor	Numărul total al angajaților	Investiri socotite în dolari
1866	1	2	14	24.800,60
1870	1	6	35	42.221,54
1880	2	10	165	190.956,74
1890	3	15	315	548.923,45
1900	27	74	1.216	1.294.474,73
1910	74	116	1.989	3.368.041,46
1920	41	163	2.308	4.309.701,10
1925	65	347	3.501	6.599.665,15
1928	81	474	3.789	7.345.047,23
1929	99	500	4.122	—

DEPARTAMENTE

Diviziunea	Școli de Sabat	Membrii	Cercuri „M. V.”	Membrii „M. V.”
Africană	455	24.973	230	6.367
Americană de Nord	2.754	121.727	1.530	29.564
Americană de Mijloc	631	20.262	322	5.714
Americană de Sud	609	19.639	191	4.904
Asiatică de Sud	261	6.896	33	1.437
Australiană	493	19.171	265	7.427
Europeană de Nord	953	31.762	225	4.568
Europeană de Mijloc	1.150	45.732	394	6.249
Europeană de Sud	669	20.326	220	3.856
Răsăritului Îndepărtat	896	32.326	229	6.706
Uniunii Sovietice	650	16.000	80	1.200
In toată lumea	9.521	358.814	3.689	77.992

LIMBILE

IN CARI ESTE VESTITĂ SOLIA NOASTRĂ — PE ANI.

1921	179	1925	252
1922	194	1926	256
1923	220	1927	279
1924	224	1928	347
1929	384		

O COMPARAȚIE ÎNTRE ANUL 1888 ȘI 1929.

Unele persoane protivnice acestei lucrări, pretind că din timpul Conferinței ținută în Minneapolis în 1888, denominațiunea a „rătăcit în pustie”.

Dar să privim cum s'au desfășurat activitățile denominațiunii noastre, începând din 1888. Numărul membrilor în 1888, care fusese de 26.112, a crescut la aproape 300.000; numărul lucrătorilor evanghe-liști, care fusese atunci de 400, a crescut la peste 10.000, în afară de cei încă 10.000 de alți lucrători, cari se găsesc în instituțiunile noastre, deci un total mai mare decât 20.000, sau aproape cam tot atâția lucrători astăzi, câți membri erau în 1888. Atunci lucrarea eră dusă în 13 țări și în 12 limbi. Acum, în 139 de țări și în 384 de limbi, la fiecare zece zile adăugându-se un nou dialect.

Deci toate acestea ne arată, că dela anul 1888 până azi, lucrarea noastră nu a „rătăcit în pustie“, ci mâna lui Dumnezeu este cu ea, conducându-o spre succese cât mai mari.

O privire atentă asupra tuturor acestor rapoarte și date statistice evidențiază fiecărui ins, că această mișcare adventă nu a luat naștere și nici nu merge la voia întâmplării. O înțelepciune și o putere pe care numai mintea temătoare de Dumnezeu o poate înțelege este ceea ce face, ca această vestire a Evan-gheliei în vederea pregătirii pentru venirea Domnu-lui nostru Isus Hristos, să aibă loc. Făgăduința lui Dumnezeu a fost în toate timpurile și va rămâne până la urmă, că cei credincioși Lui vor avea suc-ces în toate, și lucrarea Sa de pe pământ se va în-cheiă în triumf.

H. E. Rogers.

Salutarea autorităților din San Francisco.

Două oficialități înalte ale Poliției orașului San Francisco au adresat o salutare cordială către dele-gații Conferinței Generale. D-l Charles Goss, șeful circulației orașului, a salutat pe Adventiștii de Ziua-Șaptea, amintind în salutul său de credințioșia acestora în paza legilor și în deosebi în ce privește sprin-jinul legii prohibiției. William J. Quinn, șeful Poli-ției, a spus că: „Lipsa educației spirituale a tineretului este cauza de căpetenie a marelui număr de crime, săvârșite de tineri dela 17 la 24 de ani. Sper că această mare Conferință a Adventiștilor de Ziua-Șaptea se va ocupa în mod amănunțit cu această parte de educație religioasă“.

Fr. O. Montgomery a asigurat pe d-l Quinn, că educația religioasă a tineretului este una din caracte-risticele de seamă ale denominațiunii noastre.

Deseori s'a spus, că San Francisco este orașul poli-teții. Și, într'adevăr, Conferința noastră a fost pri-mită cu multă căldură. Când fratele C. K. Meyers, secretarul Conferinței Generale, a mers la primarul orașului pentru a-l invita la adunarea noastră, s'au dus cu el și fr. Ratu Jiali și Ratu Setareco, delegații din Insulele Fiji. Primarul a primit cu o amabili-tate sinceră pe reprezentanții noștri.

Ziarele acestui mare oraș ne-au acordat un spațiu neobișnuit de mare. W. Burgan, reporterul nostru, a umplut numeroase coloane cu chestiunile în legă-tură cu Conferința, ilustrând aceste articole cu mul-te fotografii. Unul dintre ziarele principale ne-a felicitat pentru stăruința depusă de Adventiștii de Ziua-Șaptea în predicarea Evangheliei, lucrul care face pe om a fi curat atât înăuntru, cât și afară, și în deosebi ne-a felicitat pentru atitudinea noastră față de alcool, tutun, vorbirea profană, și altele.

La o altă ședință a Conferinței Generale în ziua de 29 Mai, d-l Quinn a adresat următorul cuvânt de salutare: „Domnule Președinte și domnilor Delegați ai Conferinței! Nu vreau să vă răpesc decât câteva clipe din timpul D-voastră, urându-vă bun venit în San Francisco în numele Consiliului polițienesc și al departamentului Poliției acestui oraș. Doresc ca în San Francisco să vă simțiți ca la Dv. acasă. Do-rim ca atâta timp, cât veți fi aici, să fiți pe deplin mulțumiți, și dacă este ceva ce departamentul Poli-ției din San Francisco v'ar putea face, noi vă vom sta la dispoziție. De aceea vă rugăm, ca tot ceea ce doriți, să ne faceți cunoscut prin conducătorii Dv“.

În ziua de 1 Iunie fr. E. E. Andross prezentând pe primarul orașului San Francisco, a zis: „Simt o mare plăcere în această după amiază, prin faptul

că pot să prezint acestei adunări pe primarul fru-mosului oraș, unde am găsit o ospitalitate atât de binevoitoare. D-l primar, J. Rolph, a servit acest oraș timp de 20 de ani.

„Am avut fericita ocazie să trăesc în acest Stat timp de 18 ani, și în acest oraș timp de 3 ani. Am fost aci înainte de cutremur; și întorcându-mă după cutremur, și mai ales acuma, am constatat cu uimire minunatele lucrări ce s'au săvârșit în reclădirea acestui mare oraș.

„Suntem foarte fericiți, de a avea în mijlocul nos-tru pe primarul acestui oraș, care a călătorit din Sudul Californiei până aci, numai ca să fie astăzi în mijlocul nostru. Astfel, domnule primar Rolph, vă spunem bun venit și ne simțim fericiți având ocazia să auzim unele cuvinte din partea Dv“.

La acestea, primarul J. Rolph a răspuns:

„Domnule Președinte și domnilor Delegați ai a-cestei a 42-a sesiune a Conferinței Generale a Ad-ventiștilor de Ziua-Șaptea, o Conferință mondială, cari ați venit din toate colțurile lumii spre a vă ad-ună în San Francisco. Dv. ați onorat pe acest oraș prin călătoria cea lungă până aci, în scopul de a ajuta lucrării marelui Dv. Biserici și prin urmările acestei Conferințe a contribui la răspândirea în in-treaga lume a principiilor nobile și a învățăturilor prețioase ale idealurilor Dv. înalte, ca Adventiști de Ziua Șaptea.

„Văd pe galerii steagurile multor națiuni. Văd le-gătura de prietenie între aceste neamuri, legături cari vă onorează pe Dv., cât și viața și atmosfera Dv. nobilă, spirituală, iubitoare de Dumnezeu și te-mătoare de El.

„Imi place să stau între Dv. Imi plac principiile pe cari vă întemeiați, imi place această ființă de a formă vieți mai bune și oameni mai buni. Imi place viața de Comunitate. Porunca care imi place mai mult este: „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, pen-tru ca să îți se lungescă zilele în țară, pe care ți-o va da Domnul, Dumnezeul tău“.

„O poruncă mai frumoasă nu ar putea fi găsită, decât aceasta de a face pe copii să iubească, să o-noreze, și să respecte pe tatăl și pe mama lor, căci tot ceea ce au dătoresc tatălui și mamei lor.

„Este lucru minunat a se găsi cineva în mijlocul unui popor atât de nobil cum sunteți Dv. Sunt fer-icit, gândindu-mă că parte din Dv. vin din China, din mijlocul acelor nenumerate milioane de Chi-nezi, cari aproape pier din lipsă de hrană și de îm-brăcămintă; și aci vă găsiți în cel mai apropiat oraș

de Extremul Orient. Misionarii Dv. se găesc în acele părți ale Chinei, dându-și viața pentru a învăța pe oamenii de acolo cuvintele Celui Atotputernic, cele Zece Porunci, Scripturile, și spre a-i învăța lucrul cel atât de prețios, apropiata venire a Domnului Hristos.

„Ați venit într'un oraș al multor denominațiuni. Ați venit într'un oraș, unde oamenii se închină cum vor. Ați venit într'un oraș unde nimeni nu întrebă, unde se închină sau ce face cineva, atâta timp, cât este un temător de Dumnezeu. Ați venit într'un oraș liber și nobil, unde sunteți onorați și respectați, și unde am auzit multe cuvinte de laudă față de minunatele adunări pe cari le aveți aci, și față de ținutele înalte pentru cari văți adunat.

„Ca primar, am privilegiul de a vă spune un bun sosit, așa cum poate să-l spună numai un primar. Primarul este șeful executiv al orașului. El este acela, care exprimă în mod oficial călduroasa urare de bun-venit a populației acestui oraș. Această salutare vi-o predau acum. Vă urez bun-venit din partea tuturor locuitorilor, indiferent de credință, indiferent de naționalitate, indiferent de ceea ce ar

cugeți fiecare; eu, ca primar, vă exprim salutul călduros al acestui oraș al Porții de Aur.

„S'a întâmplat să mă întâlnesc cu arhiepiscopul diecezei romano-catolice, și spunându-i că voi ură bun venit Adventiștilor de Ziua-Șaptea, el mi-a răspuns imediat: „Acesta este un popor minunat, domnule primar. Ii port un deosebit respect“. Astfel puteți vedea, că de orice credință ar fi locuitorii acestui oraș, ei respectă și cinstesc credința, căreia îi aparțineți.

„Domnule Andross, sunt adânc mișcat în fața acestei adunări. Astăzi duc cu mine de aci, multe învățături frumoase“.

Acestea au fost cuvintele adresate de Autoritățile înalte ale orașului San Francisco. Aceste cuvinte ne arată cât de mult preț pun unii oameni de seamă pe lucrarea pe care Dumnezeu o face prin noi. În această lucrare ei văd singurul mijloc de formare a oamenilor noi, și de educare a tinerelor vârstare. Deă Dumnezeu, ca să înțeleagă cât mai mulți solemnitatea timpului de azi, unindu-se în predicarea Evangheliei.

...

„Meditarea -- însușirea și predarea lecțiunii“.

Fratele, care se ocupă cu întocmirea acestor modele de planuri pentru predarea lecțiunii cu succes în Școala de Sabat, ne dă un sfat prețios asupra metodei de urmat în cursul săptămânei, pentru ca, instructorii să devină stăpâni și intim legați cu lecțiunea ce au să o predă elevilor lor.

Chemarea, de a fi instructor sau învățător, într'o clasă sau într'o mică grupă de șapte opt școlari, este o chemare sfântă și cu serioase răspunderi în fața Aceluia care, cu sângele Său, ne-a curățit de orice păcat; iar acum, vrea, ca pe băncile acestei grandioase Școli, care este Școala de Sabat, să ne modeleze caracterele, să ne înobileze inimile, să ne sfințească trupurile și să ne cultive mintea, pentru a ne face vrednici de căminurile cerești.

Însărcinarea dată vouă de Dumnezeu iubiți frați învățători, este o întocmire ierarhică a Spiritului Sfânt, care are de operat inimile tuturor păcătoșilor, cari caută adăpost la Hristos. Voi veți da cont într'o zi de lucrul vostru și dacă lucrarea voastră va fi găsită preă ușoară, ce răsplată veți aștepta?

Deaceea, vă îndemn din nou fraților, și în special pe frații Diriginți, ca să priviți cu toată seriozitatea asupra însărcinărilor voastre, să vă rugați stăruitor, și să studiați profund toate chestiunile cari vin în legătură cu misiunea voastră, în această minunată Școală, întocmită de Tatăl prin ajutorul Spiritului Sfânt.

Vă prezentăm mai jos, felul cum să vă preparați în mod metodic, pentru chemarea voastră.

...

„Ce instituție binecuvântată este Școala noastră de Sabat! Ea ne oferă ocaziunea, de a face cunoștință intimă cu Sfântă Scriptură. Este deci de mare însemnătate pentru fiecare instructor al Școlii de Sabat, să mediteze, cum poate deveni mai apt pentru serviciul său. El însuș trebuie să dea cea mai mare atenție studiului lecțiunii, căci altfel nu poate fi un ajutor real elevului său.“

Pentru un bun succes, ar fi de prima dată, o privire personală asupra lecțiunii în general. Experiențele cele mai bune au fost făcute atunci, când mai întâiu se trece lecțiunea dată în trăsăturile ei mari, adică, dacă se cetește pur și simplu toate versetele sau capitolele cari sunt în legătură cu lecțiunea. Astfel, avem dela început un rezumat general spre meditație. Această revedere a lecțiunii s'ar putea face cu succes, dejă în Sabat după prânz.

Dela această cetire generală trebuie să trecem la *insușirea* conținutului lecțiunii. Trebuie să ne *insușim* lecțiunea și ca atare, trebuie să cercetăm acumă mai cu deamănuntul întrebare după întrebare și verset după verset. Cu siguranță vor fi întrebări sau versete, cari nu sunt clare pentru noi, și astfel vom căuta să găsim o explicație în „note“ sau în alte cărți, pentru ca să fim clari asupra conținutului lecțiunii. Un instructor, care nu este stăpân pe conținutul lecțiunii sale, cu greu va putea convinge pe elevii săi. Toți avem nevoie astăzi, de mai mult „siguranță“, care trebuie clădită pe cuvântul adevărului divin, și care împuternicește credința și îndrăsneala noastră. 1 Tes. 1, 5.

Predarea lecțiunii în clase ar fi următoarea: Unii instructori vor sublinia în cartea de lecțiune unele cuvinte din întrebări sau note; iar alții vor scrie pe margini o împărțire, pentru a putea privi mai ușor șirul ideilor din lecțiune. Pentru aceasta planul din „Instructor“ va fi un ajutor bun. Dar, bineînțeles, aceasta lasă libertate fiecărui, ca să-și facă singur împărțirea sa. Dacă instructorul este preparat bine, atunci este atât de intim cu conținutul lecțiunii, că nu este legat literal de întrebări, ci le pune simple, după sensul lecțiunii. Faptul că instructorul Școlii de Sabat nu trebuie să predice, ci să întrebe, îl forțează să se mențină în cadrul lecțiunii, pentru ca fiecare membru să-l poată urmări cu interes și succes.

Astfel Școala de Sabat va fi o binecuvântare, și un prilej ca să facem cunoștință cu Cuvântul lui Dumnezeu săptămână după săptămână

adâncindu-ne din ce în ce mai mult în adevărurile lui. Să ne folosim bine de timpul prezent și scump, căci experiențele fraților din Rusia arată ce dureros este, de a nu mai avea această ocazie a studiului lecțiunii în clasele noastre în Sabat“.

Notă.— Urmăriți cu deamănuntul lecțiunile, instructorul și paginile referitoare din Curierul Misionar. Studiați, subliniați, meditați și vă rugați; și păstrați curat materialul studiat în bibliotecile voastre.

Faceți încercarea de a adună pe instructori în Sabat după prânz, pentru a lua contact cu lecțiunea.

Faceți ca repetițiunea să prindă numai liniile generale ale lecțiunii și dezobișnuiți-vă de a face lecțiunea cu școlarii, întrebare cu întrebare ci cautați să găsiți acele învățături care ar fi, fie de ocolit, fie de însușit pentru succesul nostru în viața de luptă creștină, personală.

P. Păunescu.

„Cheamă-Mă în ziua nevoiei“.

Fr. A. Rizea, șeful colportorilor din Conferința Moldovei de Nord, ne scrie următoarele:

„Când am primit știrea, că pot pleca în lucrarea de colportaj și sosindu-mi totodată și autorizația respectivă, mi-am zis: „Trebuie să încep a lucra mai întâiu în împrejurimile Comunei și locului unde m'am născut“. Într-o Duminică dimineață mi-am umplut geanta cu cărți și am pornit la un sat, situat la vreo 10 km. depărtare. Nimeni nu m'ar fi putut opri de a merge acolo unde pornisem. În apropiere de satul fintei mele, trebuia să trec peste o apă, al cărei pod era rupt. Uitându-mă în sus și în jos și gândindu-mă cum aş putea trece această apă, îmi veni în minte să fac o săritură peste ea. Mai întâiu căutai locul, unde malurile erau mai apropiate, și apoi aruncau geanta pe celalalt mal. După aceasta m'am dus câțiva pași înapoi și luându-mi avânt, am sărit. Însă în loc să ajung pe malul opus, m'am pomenit... în apă! Eșind din apă, ispititorul mi-a zis: „Acum mai colportează! Nu vezi că această lucrare nu este pentru tine? De ce n'ai rămas la ocupația ta? Ce cauți tu aici?“. Eu, cum eram plin de apă, am început să plâng, dar o voce mi-a zis: „De ce plângi? Roagă-te mai bine!“ Atunci am ingenuchiat și am înălțat o rugăciune către Dumnezeu, care iubește pe cei cu inimă sdrobotită. Și, ca prin minune, hainele se uscau pe mine, văzând cu ochii. În scurt timp îmbrăcăminte mi-a fost ca și mai înainte, și am răs singur de slăbiciunea mea. Mi-am luat apoi geanta, și îndreptându-mă spre acel sat, am pornit cu o bucurie și mai mare înainte. Intrând în satul unde mă hotărâsem să lucrez, am colportat până seara și am găsit multe suflete doritoare de adevăr. Cu geanta goală m'am întors acasă și am mulțumit Domnului cu lacrimi de bucurie, pentru iubirea Sa, cu care m'a scos din descurajarea în care căzusem pe neașteptate“.

DOMNUL ȘI LUCRAREA LUI TRIUMFEAZA, IAR SATAN RAMANE RUȘINAT.

În părțile Banatului o doamnă căută calea mântuirii cu toată inimă. Ea s'a hotărât deci să posteas-

că nouă zile, și anume câte una pe săptămână, pentru ca să poată găsi mântuirea. În timpul acesta de post și rugăciune ea a cerut dela Dumnezeu, să-i trimeată pe cineva, care să o îndrepte pe drumul adevărului. În ultima zi, pe când se ruga, unii dintre colportorii noștri au intrat la ea în casă, și după ce i-au vestit solia mântuirii și i-au dat cărți, frații au invitat-o la adunare. Astăzi această doamnă este o membră în Comunitatea lui Dumnezeu, și împreună cu ea și membrii familiei sale.

Domnul răspunde la rugăciunile sincere ale celor ce-L caută, și trimite pe solii Săi la ei, pentru ca să-i cheme la calea mântuirii.

...

Un colportor din Banat, ajungând la o familie, doamna casei l-a întâmpinat la ușă, invitându-l să intre. Acolo el a găsit pe soțul și fiica ei. Colportorul a început să explice scopul vizitei sale și scoțând cartea „Calea către Hristos“, le vorbiă din ea. Doamna, văzând cartea și auzind explicațiile colportorului, a început să plângă. La întrebarea fiicei sale, de ce plânge, ea a răspuns: „Eu plâng, fiindcă Dumnezeu a împlinit visul meu, care l-am avut în noaptea trecută. Eu am visat pe acest tânăr tocmai așa cum îl vedeți și am auzit cuvintele, cari le vorbește acum despre iubirea Mântuitorului. Deasemenea am văzut și această carte sfântă“. Toți au fost adânc impresionați de cele auzite. Colportorul le-a vândut cartea, lăsându-i în mâinile putării de grijă a lui Dumnezeu.

În felul acesta Dumnezeu merge înaintea colportorilor și pregătește terenul pentru răspândirea cărților sfinte în casele oamenilor.

...

Fr. Tachici, șeful colportorilor din Conferința Muntenia de Vest, redă următoarele:

„Pe când colportam într'un sat pe malul Dunării, cu tovarășul meu de lucru, am fost arestați de șeful de post din acea Comună. Imediat după arestarea noastră a fost anunțat Comandantul Companiei care a dat ordin să fim trimiși din post în post, pe cel

mai lung drum, la Compania de Jandarmi. In aceasta transferare avea să ne treacă pe la un post anumit, unde șeful era un mare bătuș. Drumul pe care l-am făcut a durat două zile și jumătate, însă când am trecut pe la postul unde trebuia să fim bătuți, șeful postului lipsia. El nu cunoscuse ordinul Comandantului, căci soldatul care avea să-i transmită acest ordin, a uitat să o facă.

In cele din urmă am sosit la Companie. Văzându-ne Căpitanul, a crezut că am fost rău bătuți, și pentru ca să scape de noi, a cumpărat câteva cărți și după ce ne-a dat actele înapoi, ne-a zis: „Plecați repede!”

Domnul știa că am mers în acea Comună să ducem oamenilor solia mântuitoare, și deaceia n'a îngăduit să fim bătuți. A fost deajuns că am mers pe jos un drum atât de lung pe un timp ploios și rece.

Subsemnatul a colportat într'un mare oraș al țării noastre. Inainte de a începe colportajul, am cerut binecuvântarea Domnului asupra acestui oraș și asupra lucrării pe care eram să o fac. Dorința mea a fost să pornesc mai întâiu pe strada principală a orașului. In rugăciune am cerut Domnului, ca pe strada aceea să vând cărți în valoare de trei mii de lei.

Binecuvântarea Domnului a fost însă așa de mare, încât am vândut literatură în valoare de patrușprezece mii de lei pe acea stradă.

Domnul ne ajută mai mult decât putem noi cere, dacă rugăciunile noastre sunt potrivite voinței Sale.

Intre alții, pe cari i-am vizitat, am fost și la un doctor oculist. Ne fiind el acasă, am așteptat 20 de minute până a venit dela o vizită. Cum a sosit doctorul, a mers în cabinetul de consultații, a îmbrăcat halatul alb și apoi m'a invitat în cabinet. Crezând că sunt bolnav, mă invită să iau loc și începu să-mi examineze ochii. Spre surprinderea medicului, i-am spus că nu sufăr de nimic. Dânsul și-a cerut imediat scuze că m'a introdus în cabinetul de consultații. Eu i-am răspuns că este bine și aici, fiindcă lucrarea, pentru care sunt trimis la el, o pot face și în acest loc.

Apoi i-am zis: „Lucrarea mea se aseamănă cu a Dv. Pe când Dv. consultați și îngrijiți ochii trupești

ai oamenilor, eu consult și îngrijesc ochii spirituali ai minții și inimii lor“. Mirat, doctorul întrebă: „Dv. aveți medicamente în servietă?“ „Da“, am răspuns eu. „Am medicamente pentru cele ce v'am spus. Vă rog, să-mi permiteți a vă oferi și Dv. din ele“. Apoi am oferit una din cărțile mari și după o scurtă lămurire cu privire la ea, doctorul a achitat suma de 500 de lei. După aceea am recomandat și altă carte, care deasemenea mi-a fost achitată. La despărțire, mi-a zis: „Astfel de cărți sufletești am dorit să le am mai de mult, dar nu am știut de unde să mi le procur“. Foarte doritor de a-l mai vizita, mi-a urat mult succes în această lucrare de vindecare sufletească prin scrieri.

Domnul zice: „Mai am și alte oi, cari nu sunt din staulul acesta; și pe acelea trebuie să le aduc. Ele vor ascultă de glasul Meu, și va fi o turmă și un Păstor“. Ioan 10, 16.

Iubiții mei frați și surori, Domnul Isus a zis: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ“. Prin aceste cuvinte, înțelegem că nimic nu se poate mișca fără voia Lui, căci totul este al Domnului. Oamenii nu pot să facă nici un rău copiilor lui Dumnezeu, numai dacă Dumnezeu ar îngădui acest lucru. Mai ales servilor Săi credincioși Domnul a zis: „Veți fi urțiți de toți, din pricina Numelui Meu; dar cine va răbda până la sfârșit, va fi mântuit“. „In lume veți avea necazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea“. Mat. 10, 22; Ioan 16, 33.

Frații mei, orice putere și orice autoritate este dată în mâna Domnului Isus. Noi toți să predăm vieța noastră pe altarul iubirii Sale, și ca niște copii buni și supuși să ieșim în mijlocul semenilor noștri, avertizându-i prin solia scrisă în revistele, tractatele și cărțile noastre.

Din experiențele de mai sus vedem clar, cum mâna lui Dumnezeu este la lucru cu frații noștri colportori, cari și-au predat vieța lui Dumnezeu; și dacă sunt cândva în primejdie, Domnul îi salvează prin îngerii Săi. Dacă cad în descurajare, El îi ridică. El pregătește sufletele chiar noaptea prin vis.

Domnul zice: „Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului“. „Cel ce se atinge de voi se atinge de lumina ochilor Lui“. „Cine vă primește pe voi, Mă primește pe Mine“. Mat. 28, 20; Zah. 2, 8 ult. p.; Mat. 10, 40.

N. Dorobăi.

Un nou apel.

„Ziua cea mare a Domnului este aproape, este aproape și vine în graba mare!“ Zef. 1, 14. Acest verset din Sfânta Scriptură se împlinește în zilele noastre. Noi ne apropiem de sfârșitul istoriei mondiale, și solia de avertizare care se adresează omenirii, este proclamată cu o reperiție mereu crescândă. După rapoartele primite la Conferința Generală din San Francisco, avem dovada de netăgăduit că Spiritul lui Dumnezeu Se revarsă asupra întregului pământ și că mii de suflete credincioase sunt câștigate pentru Domnul și pentru credința adventă.

Conferința Generală din San Francisco, este cel mai puternic apel care a fost adresat vreodată lucrătorilor și membrilor noștri, invitându-i să se consacre cu toată inima pentru a încheia lucrarea lui Dumnezeu în această generație. Rapoartele ne-au vorbit despre căi într'adevăr providențiale, nefolosite până în prezent.

In cursul ședințelor cari au precedat Conferința, au fost studiate planuri referitoare la participarea lumii întregi în susținerea lucrării lui Dumnezeu prin Compania de Toamnă. Campanie de Toamnă este cel mai mare plan misionar pe care Mișcarea Adventă l-a pus vreodată în aplicare. In fiecare an inimele noastre sunt pline de bucurie gândindu-ne la rezultatul unei astfel de Campanii pentru lucrarea lui Dumnezeu. In vederea Campaniei din anul 1930 noi adresăm un apel special lucrătorilor din Conferințele noastre, membrilor și slujbașilor Comunităților noastre: rugându-i să se pregătească într'un mod mult mai desăvârșit decât au făcut-o în trecut. Noi prețuim foarte mult credințioșia și străduințele neobosite pe cari lucrătorii și frații noștri cât și surorile noastre le-au depus în activitatea lor având în vedere inaintarea lucrării. Mărețul succes din anul 1929, n'ar fi fost atins niciodată dacă, — ținând seamă de harul lui Dumnezeu — frații noștri

n'ar fi depus eforturi neconținute în câmpul întreg. Noi mulțumim lui Dumnezeu pentru conducerea înfeleaptă a lucrătorilor cât și a slujbașilor Comunității.

Din nou ne adresăm lucrătorilor și fraților noștri, oferindu-le o nouă ocazie să câștige suflete pentru Domnul. Ridicându-ne ochii, ne dăm într'adevăr seama că secerișul este copt. Timpul harului se scurge repede și ocaziunile de a salva suflete nu se mai reîntorc, dacă nu sunt folosite. Din toate țările se ridică strigarea: Mai mulți lucrători și mai multe mijloace, pentru a grăbi vestirea soliei, sufletelor din întunec.

Spiritul lui Dumnezeu zice că „un număr mare de suflete se află la hotarul Impărăției lui Dumnezeu, așteptând să fie culese“. Vor aștepta ele în zadar? Le vom lăsa în întunec? Le vom uita în sclavia păcatului? Noi cari avem lumina de sus cu privire la ultima solie mântuitoare, noi cari zicem că credem în apropiata revenire a Domnului Isus, noi pe cari ne-a însărcinat Mântuitorul cu această lucrare, nu ne vom ridică pentru ca să ducem lumina Evangheliei acelor cari o așteaptă? Se întrebă adeseori, dacă păgânii convertiți devin adventiști credincioși. Faptul următor va răspunde destul de elocvent la această întrebare:

Un tânăr colportor fusese arestat după ordinul dat de un preot păgân, și fu dus într'un templu. „Eu îți dau patru minute“, i-a spus preotul, „pentru ca să îngenuchi înaintea acestui idol, și să-i adresezi o rugăciune“. Apoi adresându-se soldaților cari aduseser pe acest tânăr acolo, a zis: „Pregătiți-vă armele, și dacă acest tânăr refuză să facă ceace i-am poruncit, atunci trageți“. Și preotul, cu ceasul în

mână începu să numere: un minut, două minute, trei minute... în momentul acesta tânărul îngenuchiă, însă în loc să se adreseze idolului, el se rugă Dumnezeului din cer pentru preot și pentru soldați. În loc să-l împuste, preotul a zis: „Un tânăr atât de curajos trebuie să aibă un Dumnezeu puternic“.

An după an, un mare număr de suflete este câștigat prin Campania de Toamnă. Atențiunea unor anumite Asociațiuni misionare a fost atrasă asupra celor ce fac adventiștii în lumea întreagă, urmând poruncilor lui Dumnezeu. Mulțumită Campaniei de Toamnă, mii de persoane cred că Domnul va veni în curând. Noi suntem îndemnați prin făgăduința, că îmbrăcând armura pentru un efort nou, vom vedea o recoltă bogată în Diviziunea noastră, o recoltă care va fi adusă la desăvârșire prin lucrarea misionarilor și membrilor din Comunitățile noastre.

Dorim să atragem atențiunea lucrătorilor și comitetelor Comunităților, ca să facă planuri temeinice pentru această Campanie. Numai dacă vom avea o bună organizație vom putea să obținem succese frumoase. Noi trebuie să rugăm pe Domnul cu mai multă ardoare decât oricând, pentru ca fiecare membru al Comunităților noastre să se simtă inspirat și îndemnat de Dumnezeu spre o lucrare curajoasă. Noi nu avem nevoie de persoane neutre în această luptă. Atât tineri cât și bătrâni, în pornească la lucru. Dacă Comunitatea unită se va ruga și va lucra, Dumnezeu va da binecuvântarea Sa, și noi vom vedea rezultate nevăzute până acum, și cari se vor arăta prin numeroasele suflete câștigate pentru Impărăția lui Dumnezeu.

Steen Rasmussen.

INȘTIINȚARE.

Acest număr dublu al „Curierului Misionar“ având un conținut bogat, întrucât cuprinde interesante rapoarte dela Conferința Generală, care a avut loc la San Francisco, credem că interesează în mod deosebit pe frații noștri. Având în vedere importanța acestui fapt ne-am gândit, că numărul de „Curier“ pe cari Comunitățile le comandă de obicei este prea mic, pentru ca frații noștri să poată posedă personal aceste frumoase știri din țări îndepărtate. Prov. 25, 25. Deaceea am tipărit acest număr dublu într'un tiraj mai mare. Recomandația cea mai bună a acestui număr o formează chiar cuprinsul său și nu ne îndoiim că membrii Comunităților noastre se vor grăbi, să-și procure din timp acest număr, care îl ținem la dispoziția domniilor lor cu prețul de lei 15.

Numărul de exemplare ce ne va fi comandat separat va fi luat cu ramburs în următoarea expediție, care va avea loc în luna Septembrie împreună cu Lecțiunile Biblice pentru trimestrul al 4-lea. Aceasta pentru a nu da loc la speze poștale și a mări astfel costul Revistei. Suntem în așteptarea comenzilor Dv.

EDITURA.

ANUNȚ.

Caut post de mecanic, cunoscând motoarele de automobile și mori. Doresc Sabatul liber. Salariu modest. Adresa: Ioan Toma, Str. Barbu Catargiu 35 bis, Craiova.

NECROLOG.

Sora Maria Berbec din Comunitatea Buciumeni, Jud. Dâmbovița, după 7 ani de credință zeloasă, a fost chemată de Domnul la odihnă la vârsta de 70 ani, și anume în ziua de 2 Martie 1930.

Pentru cei credincioși Domnul Isus este speranța ce trece și dincolo de această moarte.

Fr. Gheorghe Vlăsceanu, membru al Comunității Mănești, Jud. Prahova, în vârstă de 66 ani, a fost chemat de Domnul la odihnă pe ziua de 24 Iulie 1930.

Sperăm ca și acest frate să facă parte din ceata celor cari vor învia întâiu la venirea Domnului.

„Curierul Misionar“.

Foaie lunară.

Red. responsabil: V. FLORESCU

Prețul num. dublu Lei 15; unui număr simplu Lei 9. Abon. pe un an Lei 100
Red. și Admin. Str. Labirint 116, București IV.